

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Ἔτος Πρώτον.—Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 1 Αὐγούστου 1887.—Τεύχος Ἑκτον.

ΠΕΡΙ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

(ΚΑΤΑ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΝ)

—ο—

Καὶ πρῶτον, τί ἐστὶ πολιτισμός; Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐνὸς λαοῦ· τὸ σύνολον ἀληθειῶν, διανοητικῶν δυνάμεων, ιδεῶν, θρησκείας, νομοθεσίας, ἠθικῆς καὶ ἀρετῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων γεννώμεθα καὶ ἀποθνήσκωμεν, κατὰ τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα ἐποχὴν τοῦ κόσμου.

Τίς δ' ἡ ἀποθήκη ἢ περιέχουσα τοὺς καταλόγους τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ταύτης καταστάσεως τῶν λαῶν, κατὰ τὰς διαφόρους χρονολογίας τῆς υπάρξεως αὐτῶν; Ἡ ἱστορία. Ἡ ἱστορία ἐστὶν ὁ γεγραμμένος κόσμος, τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐν ἀναγλύρῳ περιέχοντι ἐγγεγραμμένα πάντα τὰ μνημεῖα αὐτοῦ, περιλαμβάνοντι τὴν ψυχὴν τὴν ζώην, τὴν κίνησιν, τὸν λόγον, ἐνώπιον τῶν γεννηθέντων καὶ γεννηθησομένων ἀνθρώπων, καὶ παριστῶντι διὰ τὴν ἐκμάθησιν τὸ μάθημα καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ μέλλοντος, τὸ αἰώνιον δῶρον τῆς ἀνθρωπότητος ἐν τῷ μεγάλῳ τούτῳ σπυριδορμίῳ τῷ περιστοιχομένῳ ὑπὸ τῶν, ὧν ἡ κόνις ἐστὶν αὐτῷ λείψανον τοῦ πρὸ ἡμῶν ὑπάρχοντος ἀνθρώπου. Ἡ ἱστορία ἐστὶ τὸ θέαμα ἐκεῖνο τῶν ἀνθρωπίνων πρᾶγματων εἰς ἃ δίδοται ἡμῖν νὰ παριστάμεθα διὰ τῆς μνήμης, ὅτε μὲν διὰ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς ἐπευφημίας, ὅτε δὲ

μετὰ φρίκης καὶ ἀποστροφῆς, ἐφ' ὅσον παρίστανται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ ἀρετὴ ἢ τὸ ἔγκλημα, ἡ βαρβαρότης ἢ ὁ πολιτισμός, ἀλλὰ πάντοτε μετ' ὠφελείας ὑπὲρ τῆς ἰδίας ἡμῶν βελτιώσεως. Ἡ ἱστορία, ἐνὶ λόγῳ, ὑπάρχει διὰ τὸν λαὸν ὅ,τι ἡ δύναμις τοῦ ἀναμνησθεσθαι διὰ τὰ ἄτομα, ὁ δεσμός τῆς ἐνότητος καὶ τῆς διαιωνήσεως μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου ὄντος τῆς χθὲς καὶ τοῦ τῆς σήμερον, ἢ ἐν ἡμῖν βλάσι πάσης πείρας, καὶ διὰ τῆς πείρας τὸ μέσον πάσης τελειοποιήσεως καὶ προόδου πρὸς τὸν πολιτισμὸν ἐνὸς λαοῦ. Μετὰ τῆς ἱστορίας, οὐδεμία ἀνάγκη ἐτέρου μαθήματος· αὕτη γινώσκει τὰ πάντα, περιέχει τὰ πάντα, λέγει τὰ πάντα, καὶ, ἀντὶ νὰ λέγη ταῦτα διὰ πτερωτῶν λόγων διερχομένων διὰ τοῦ ὠτὸς χωρὶς νὰ καταλείπωσι ἕλκχος, λέγει ταῦτα διὰ καταπληκτικῶν καὶ παθητικῶν πράξεων. Καθίστησι τὴν σφύδρα πάσχουσαν ἐξ ἐντυπώσεων ἡμετέρων καρδίαν τὸν συμπαθητικὸν δρᾶστην τῶν παρωχημένων σκηνῶν, ἐγγράφεται ἐν τοῖς ὀρθαλομοῖς ἡμῶν διὰ τῶν ἡμετέρων δακρύων, ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν διὰ τῆς κινήσεως τοῦ ἡμετέρου αἵματος· μεταμορφοὶ ἡμεῖς διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἢ διὰ τοῦ οἴκτου οὗπερ μεταδίδουσι ἡμῖν ἐκ τοῦ προσώπου τῶν ἡρώων ἐκείνων, τῶν σοφῶν ἢ τῶν θυμάτων ἐκείνων, ἅπερ δὲν συγχροτοῦσι πλέον εἰμὴ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ψυχὴν καὶ τὴν αὐτὴν μετ' ἡμῶν σάρκα· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀπόστασις τῶν γεγονότων καθίστησιν ἡμᾶς μάλλον ἀμερολήπτους καὶ ἡ ἀμερολήψια καθίστησιν ἡμᾶς δικαιοτέ-

ρους, έπωφελούμεθα ήθικῶς ἔτι μᾶλλον τὸ θέαμα τῆς ἱστορίας παρ' αὐτὸ τὸ θέαμα τῶν παρόντων πραγμάτων. Ἐνώπιον τῶν ἀνυπάρκτων ἤδη ἀνθρώπων, οὐδὲν ἄλλοιοί τῆν συνειδήσιν ἡμῶν. Δι' ἡμᾶς αὐτε προσωπικὸν ἐν αὐταῖς συμφέρον ὑπάρχει πρὸς ἡμετέραν διασφορὰν, οὔτε δημοτικότης ἐχθαμβοῦσα ἡμᾶς, οὔτε μὴ δημοτικότης ἀποκρούουσα· θεώμεθα καὶ μελετώμεν, αἰσθανόμεθα καὶ κρίνομεν μετὰ τῆς ἀφιλοκερδείας καὶ τοῦ ἀλαθῆτος συμπέσης τῆς ἡμετέρας ήθικῆς αἰσθήσεως. Τὸ δὲ ἐσωτερικὸν συμπέρασμα ἀπασῶν τῶν ἡμετέρων ἐντυπώσεων ἐστὶν ἡ ἀποτροπίαις τοῦ κακοῦ καὶ ὁ ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ ἐνθουσιασμός. Ἡ ἀρετὴ μεγεθύνεται καὶ ἐνδυναμοῦται παρὰ τοῖς προκωχωρημένοις τὴν ἡλικίαν ἔθνεσι μετὰ τῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν ἱστορικῶν τούτων συμπερασμάτων, καὶ δύναται τις εἰπεῖν χωρὶς ν' ἀπατηθῆ, ὅτι ὁ λαὸς ὁ ἔχων πλείονα ἱστορίαν διὰ τοῦτο δὴ ἐστὶν ὁ μόνος λαὸς ὁ ἔχων πλείονα τὰς ἀρετάς.

Ἄλλ' ἤθελε εἰπεῖ τις πρὸς ἡμᾶς: πῶς δύναται τις νὰ καθοδηγήσῃ τὸν λαὸν ὅπως μελετήσῃ τὴν ἱστορίαν, τὴν πληκτικὴν καὶ σκοτεινὴν ταύτην γεωγραφίαν τῶν χρόνων;

Αὕτη ἀκριβῶς ἐστὶν ἡ δυσκολία περὶ ἧς ἐσκέφθημεν σπουδαίως, καὶ τὴν ὅποιαν πειρώμεθα νὰ διευκολύνωμεν διὰ τῆς μελέτης ταύτης ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸ παρελθόν.

Εἶπομεν λοιπὸν καθ' ἑαυτούς: «Ὁ λαὸς ἐσκατὴ πτωχός, στερεῖται χρημάτων, ἔτι δὲ μᾶλλον στερεῖται τοῦ ἀπαιτουμένου χρόνου. Ἰσχύει χρῆσιν τοῦ μεγίστου μέρους τῶν ὥρων «τῆς ἡμέρας εἰς τὴν χειρωνακτικὴν ἐργασίαν, ὅπως πορισθῆ διὰ τοῦ ἐντέμου ἡμερομισθίου «τῆς ἐργασίας ταύτης τὴν κατοικίαν, τὴν τροφήν, τὴν ἐνδυμασίαν, τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ, δι' ἑαυτὸν, τὴν γυναῖκα, τὰ τέκνα, τοὺς γέροντας, τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀσθενεῖς, «οὔτε τὸ περισσῶς ἀναγκαῖον ἔχει πρὸς ἀπόκτησιν τῶν βιβλίων ἐκείνων τῶν ὀγκωδῶν ἀποθηκῶν τῶν ἱστορικῶν γνώσεων, οὔτε τὸν χρόνον τὸν ἀναγκαῖον ὅπως ἀναφυλλίζῃ

«τὰ ἐκτομμύρια ἐκεῖνα τῶν σελίδων ὡς αἱ «σοφοὶ διατρέχουσιν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις ὧν «μόνος ὁ κατάλογος ἐστὶν ἄβυσσος, τὰ συγκεχυμένα ταῦτα ἀρχεῖα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ἐκ τούτων δ' ἐξάγεται, διὰ τὸν «λαὸν, βαθεῖα ἀγνοία τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ· διέρχεται ἀγνοῶν ὅτι παρῆλθε πρὸ αὐτοῦ, δὲν ἀναγνωρίζει μάλιστα «τὰ ἴδια ἑαυτοῦ ἔχνη, ὑπάρχει οὕτως εἰπεῖν «ἀλλότριος ἑαυτῷ. Ὁ χρόνος δὲν σύγκαιται δι' αὐτὸν εἰμὴ ἐκ τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἀριθμοῦ «τῶν ἡμερῶν, ἀς ἀριθμῆι, κύπτων ἐπὶ τοῦ «ἀρότρου ἢ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ, μεταξὺ «τῆς κοιτίδος ἐν ἧ ἐκοιμήτο καὶ τοῦ νεκροταφείου εἰς ὃ μεταβήσεται ἔνθα κοιμηθῆ, ἀμεριμνῶν περὶ τῆς προτέρας ὑπάρξεως τῆς πρὸ αὐτοῦ ἀνθρωπίνης οἰκογενείας, ἀμεριμνῶν περὶ τῆς μελλούσης ὑπάρξεως αὐτοῦ. Λυπηρὸς «καὶ ἀποτρόπαιος ὕρος τῶν κολάσεων τοῦ λαοῦ, ἐξορία ἄνευ παραμονῆς καὶ ἄνευ τῆς «αὔριον!»

Τεχνίτης τις, λέγει ὁ κ. Λαμαρτίνος, ἐκ τῶν εὐπορωτέρων καὶ ἰκανοτέρων μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐν προαστείῳ τινι τῶν Παρισίων, μετ' οὗ ὠμιλοῦμεν, πρὸ τινων ἡμερῶν, περὶ τῆς σπάνεως τῶν ὥρων, ὧν ὁ λαὸς ἠδύνετο νὰ φεισθῆ ἐκ τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας ὅπως ἀφαιρώσει αὐτὰς εἰς τὴν ἑαυτοῦ διαπαιδαγώγησιν, ἀπηρέθιμι ἡμῖν τὴν χρῆσιν τῶν στιγμῶν τῆς ἐβδομάδος ἐνὸς λεπτοῦργου· τῶν πάντων συμπεριλαμβανομένων, δὲν ὑπελείποντο αὐτῷ εἰμὴ τρεῖς ὥραι τῆς ἐβδομάδος διὰ τὴν ἀνάγνωσιν. Προκειμένου ὅμως περὶ γεωργοῦ, τί ἤθελεν εἰπεῖ τις; Ὁραὶ τινὲς τῆς ἐβδομάδος, ἰδοὺ ὅλον τὸ κεφάλαιον τοῦ χρόνου, ὃν ὁ λαὸς δύναται νὰ δαπανήσῃ, ἐὰν ὑπάρχῃ οἰκονόμος ἐγκρατής καὶ φιλόσπουδος, ὅπως διατελῆ ἐνέμερος τῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ αἰῶνος ἐνῶ ζῆ καὶ προσκτᾶται γνώσεις τινάς. Ἐκπλήττεσθε λοιπὸν, ὅτι τὸ πνεῖμα ἐνὸς λαοῦ βραδυπορεῖ ὅπως μετασχηματίζεται! . . .

Τί λοιπὸν ὀφείλουσι νὰ πράξωσι πάντες αἱ ἐπιθυμοῦντες, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς δωρεὰν ὀργάνων τῆς ήθικῆς ἀ-

ναμορφώσεως τοῦ λαοῦ, αἱ δικνομεῖς τοῦ βιωτικοῦ ἄρτου, οὗ καὶ αὐτοὶ αἱ ἴδιοι ελαστον δωρεάν; Διὸ τινά:

Πρῶτον, νὰ φροντίσωσιν ὅπως ἐκπέσῃ οὕτως ἡ τιμὴ τῶν πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ βιβλίων, ὥστε ἡ τροφὴ τῆς διανοίας αὐτῶν μὴ δὲν ἀφαιρῆ οὕτως εἰπεῖν ἐκ τῆς ἡμερησίας τροφῆς τῶν ὕλικῶν ἀναγκῶν αὐτῶν, καὶ εἰς καλὸς ἐργάτης τῶν ἡμετέρων πόλεων, εἰς ἐργατικὸς ἀγρότης, δύνηται, χωρὶς ν' ἀποκόψωσι ἐν τεμάχιον ἄρτου ἀπὸ τῶν τέκνων ἢ δαυλὸν ἀπὸ τῆς ἐστίας τῶν γερόντων αὐτῶν, παρὰσχῶσιν αὐτοῖς συνάμα διὰ τινων πρὸς χρῆσιν αὐτῶν ἀναγκωμάτων, τὴν τροφήν, τὸ φῶς, τὴν παρρησίαν, τὴν ἀνάπτυξιν τῶν διανοημάτων αὐτῶν. — Ὁ ἡθικὸς βίος πρὸς 50 ἐκατοστὰ κατὰ μῆνα, χάριν παραδείγματος· τὸ τρίτον ἐνὸς ὄβολου κατ' ἡμέραν, δύο ἡμερομισθία ἐργασίας κατ' ἔτος! Τὸ ἀποθεματικὸν ταμεῖον τῆς ψυχῆς δι' ὀλόκληρον τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐργάτου τῆς γῆς, τοῦ τεχνίτου καὶ τοῦ βιομηχάνου· ὁ ὀγκώδης ἤχος τοῦ χαλκοῦ, ὃν ὁ ἐλάχιστος πτωχὸς ρίπτει ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διὰ τοὺς πενεστεροὺς αὐτοῦ, ἐλεημοσύνη περὶ ἧς δὲν σκέπτεται πλέον ἀφῶ ἐνεπιστεῦθη αὐτὴν εἰς τὸν θεόν· καὶ ὁ μικρὸς οὗτος φόρος ὁ ἀποτεινόμενος εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ λαοῦ, διατεμνόμενος δι' οὕτως ἀδιακρίτων κερματικῶν μεταξὺ ἀπασῶν τῶν ἡμερῶν καὶ ἀπασῶν τῶν ἐβδομάδων τοῦ ἔτους, εἰς ὃν ἡ μήτηρ οἰκογενείας δὲν διακρίνει μάλιστα ὅτι ἐλλείπει ἐν δηνάριον ἐκ τοῦ οἰκονομικοῦ βαλαντίου αὐτῆς, ὡς δὲν διακρίνει ὅτι ἐλλείπει ἐν τεμάχιον ἄρτου ὑπὸ τὸ τραπεζομαθῶν δαυλον, ὅτε ἀπέκοψεν ἐν ἐνδυμα διὰ τὸ ὄρφανὸν ὅπερ ἔκλαιεν εἰς τὴν θύραν αὐτῆς, καὶ ὅπερ ἀπέρχεται κορεσθὲν καὶ εὐγνωμον.

Δεύτερον, δέον νὰ περιορίσωσι τὴν ἡθικὴν, τὴν ἐπιστήμην, τὴν ποίησιν, τὴν ἱστορίαν, τὸν πολιτισμὸν διὰ τὸν λαὸν ἐν σμικρῷ χώρῳ, ὡς περιορίζουσιν ἐν σμικρῷ ὄγκῳ καὶ ἐν μικρῷ βάρει ὄλην τὴν ἀποσκευὴν τοῦ ὀδοπόρου, τοῦ πεζοῦ ἢ τοῦ στρατιώτου, ὅπως ἀναλογίσωσι τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον τῆς ὁδοῦ

πρὸς τὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις φέρει τὸ πᾶν καὶ ὅστις βραδίξει πεζῆ. Δέον νὰ διανείμῃ τις αὐτῷ καὶ περιορίσῃ τ' ἀναγκωσμάτα αὐτοῦ εἰς ἐλάχιστον ἀριθμὸν ὥρων κατὰ μῆνα, καθ' ἐβδομάδα, καθ' ἡμέραν εἰς τρόπον ὥστε ταιαύτη μελέτη δι' ἣν ἄλλοι δαπανῶσιν ὀλόκληρα ἔτη δι' αὐτὴν νὰ περατοῦται ἐν τὸς λεπτῶν.

Δέον λοιπὸν ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τῆς ἱστορίας πρῶτον, διότι ἡ ἱστορία ὑπῆρχεν ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων μελετῶν ἡ πλείους περιέχουσα διδασκαλίαν, πράγματα καὶ ιδέαι μετὰ πλείονων γεγονότων· διότι ἡ ἀφήγησις ἐστὶν ἡ δημοτικωτέρα καὶ ἐπικωγοτέρα μορφή τῆς πειθοῦς· διότι σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης ἐστὶ τὸ ἀντικείμενον τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον τῆ ἀνθρωπότητι, καὶ διότι αὐτὸς ὁ κόσμος δὲν εἶναι κατὰ βάθος εἰμὴ μεγάλη καὶ διανοητικὴ ἀφήγησις τῶν αἰῶνων πρὸς τοὺς αἰῶνας, ἡ εὐποιία τῶν ἀνθρώπων, τὸ ποίημα τοῦ θεοῦ!

Πράγματι δὲ πᾶς ἄνθρωπος, διερχόμενος ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, δὲν ποιῆται αἰώνως καθ' ἑαυτὸν τὰς δύο ταύτας ἐρωτήσεις: «Πόθεν ἐρχομαι; ποῦ εἰμὶ; Ἄν δὲ φιλοσοφίαι καὶ θρησκείαι ἀπαντῶσι πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ ὑπερφυσικῇ τάξει, χωρὶς ἐν τοσούτῳ αἱ δύο αὐταὶ ἐρωτήσεις νὰ παύσωσιν ἀνανεούμεναι ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα παρὰ παντὸς ἀνθρώπου ἐρχομένου εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

Ἐν δὲ τῇ τάξει τοῦ καθαρῶς ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, ὁ ἀνθρωπος ποιῆται καθ' ἑαυτὸν ἐπίσης τὰς δύο ταύτας ἐρωτήσεις: «Πόθεν ἐρχομαι; ποῦ μετὰ αἰῶνα;» Οἱ πλείστοι δὲν λαμβάνουσι μόνον τὸν κόπον ν' ἀκούσωσι τὴν ἀπάντησιν, καὶ περιέρχονται χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐγνώρισαν εἰς τοῦ μυστηρίου τούτου, τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, τῆς πορείας καὶ τοῦ σκοποῦ· πόσων οἰκογενειῶν ἡ κληρονομία ὑπάρχει ἀθάνατος, καὶ πόσαι δὲν γνωρίζουσι οὔτε τοὺς τίτλους αὐτῶν οὔτε τοὺς προγόνους.

(Ἐκκολοθεῖ)

Γ. ΕΥΓΕΝΙΑΔΟΥ «ΙΑΤΡΟΥ»

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΤΟΥ ΜΕΣΣΑΪΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

(Ἰδε τεύχος Ε' σελ. 98.)

Τὸ τελευταῖον παράδειγμα τῆς Μετανοίας ὑπεμφάνει τὴν σπουδαιότητα τῆς Προσευχῆς καὶ Νηστείας ὡς τεκμηρίων ἐξωτερικῶν τῆς ἐνδομύχου Μετανοίας· ὅθεν ἐν πρώτοις εἰπωμένον περὶ τῆς Προσευχῆς.

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἐπίκλησις τοῦ Πλάστου ὅτε μὲν πρὸς αἴτησιν χάριτος, ὅτε δὲ πρὸς εὐχαριστίαν ἀντὶ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων Αὐτοῦ εὐεργεσιῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ συνεννοεῖται καὶ τοὺς δύο τούτους ὅρους.

Τὴν ἀνάγκην δὲ μιᾶς τοιαύτης εὐχαριστίας ὡς καθήκοντος ἐκ μέρους τῶν πλασθέντων πρὸς τὸν Πλάστην, ἄριστα ὑποδεικνύει διόσημός τις Πέρσης ποιητῆς, ἐκρηγνόμενος ὧδε:

«Μῆσα πνοὴ εἶναι τις χάρις, πάση δὲ χάριτι προσήκει δόξα καὶ εὐχαριστία»· διότι ἡ τε εἰσπνοὴ καὶ ἐκπνοὴ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος εἰσιν εὐεργεσίαι, ὧν οὐκ ἄνευ κινδυνεύομεν τὸν δι' ἀσφυξίας θάνατον, καὶ τοῦτο ἐν διαστήματι λεπτῶν τινῶν μόνον.

Τίς οὖν ὁ ἄρρων τε καὶ ἀγνώμων ὁ δυνάμενος ἀρνηθῆναι καὶ ὑπεκτιμῆσαι τὴν ἐν πάσῃ στιγμῇ δωρομένην ἡμῖν ἐπιούσιον τροφήν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἐμπεριέχοντος ὀξυγόνον τε καὶ ἄζωτον, ἀναλόγως ταῖς φυσιολογικαῖς ἡμῶν ἀνάγκαις;

Τίς ὁ ἀχάριστος ὁ μὴ θεωρῶν καθήκον ἱερὸν τὴν ἐνδικθετόν τε καὶ προφορικὴν καὶ πρακτικὴν εὐχαριστίαν ἀντὶ ἐνὸς τοιούτου ζωογόνου δώρου, πρὸς τὸν παράγοντά τε καὶ παρέχοντα δαψιλῶς ἀνὰ πᾶν δευτερολεπτόν τε χημικὴ στοιχεῖα αὐτοῦ πάση τῇ βοτανικῇ τε καὶ ζωολογικῇ ἱεραρχίᾳ τῶν ὄντων;

Ὁ Πέρσης ποιητῆς ἐννεῖ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς εὐχαριστίας ἀντὶ πάσης πνοῆς καὶ ἐν πά-

σῃ εἰσπνοῇ τε καὶ ἐκπνοῇ, θεωρῶν αὐτὴν τὴν δοξολογίαν ὡς καθήκον ἠθικὸν ἀντὶ μόνης τῆς ἀτμοσφαιρικῆς τροφῆς, παραλειπομένου τοῦ καθήκοντος τῆς εὐγνωμοσύνης εἰδικῆς παντὶ γένει τροφῶν τε καὶ ποτῶν καὶ ἐνδυμάτων καὶ λοιπῶν βιωτικῶν ἀναγκῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ «τὸ μὲν Πνεῦμα πρόθυμον ἢ δὲ σαρξ ἀσθενὴς ἐστί», διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος μὴ δυνάμενος ἐκπληρῶσαι ἀκριβῶς τὸ πνευματικὸν τοῦτο καθήκον, ὑφείλει ἐν ἀντικαθιστᾷ αὐτὸ κατὰ μέγα μέρος δι' ἔργων θεαρέστων.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ προφητὴν Δαυὶδ μεθ' ὄλων τῶν βασιλικῶν δικαστικῶν καὶ στρατηγικῶν φροντίδων ἠύκαρτοι νὰ προσεύχηται ἐπτάκις τῆς ἡμέρας καὶ ἔλεγε: «ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου».

Ἐκ δὲ τῶν ἡμετέρων οἱ μὲν κληρικοὶ ἀκολουθοῦσι τὸ ψαλμικὸν ρητόν· τὸ δὲ μοναχικὸν τάγμα τῶν Ἀκοιμητῶν ἐναλλάξ μὲν ἀδιαλείπτως δὲ ἤνουν καὶ εὐλόγουν τὸν Πλάστην καὶ διατροφεὰ τοῦ Παντός, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἀγγελικῶν ταχυμάτων· ἐπιφυλαττομένων τῶν ἐορτασίμων ἡμερῶν, καθ' ἃς ἡ προσευχὴ πρέπει νὰ ἐκτελεῖται δημοσίως ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς, κατὰ τὸ πατροπαράδοτον σύστημα πασῶν τῶν θρησκείων τῆς ὕψιλου.

Μειωθείσα δ' ἐπὶ τοσοῦτον ἡ Προσευχὴ καταντᾷ χρέος ἱερὸν καὶ ἀπαραίτητον, διὰ πάντα ἄνθρωπον, μὴ δυνάμενον ἀντικαταστήσει δι' ἄλλων ἔργων δῆθεν ὠφελίμων, ἐπὶ προφάσει ἐν ἀμαρτίαις ἀδικαιολογήτοις· καθ' ὃν τρόπον ἀδικολόγητος καὶ ὁ εὐεργετηθεὶς μὲν ὑπὸ πνοῆς, παρορῶν δὲ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ προφάσει ἀσχολιῶν.

ὑπὸ φιλοσοφικὴν ἔποψιν ἡ Προσευχὴ, ὡς ἐπίκλησις καὶ δοξολογία τοῦ Πλάστου καὶ διατροφεία τῶν ἀπάντων, ἀναμνηστικὴ κατὰ τὴν λογικὴν σύζευξιν τῶν ἰδεῶν τὰ πρὸς Αὐτὸν μὲν υἱικά, τοὺς δὲ λοιποὺς ἀδελφικά ἡμῶν καθήκοντα, καὶ παρακινεῖ ἡμᾶς μηχανικῶς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἠθικῶν καθήκοντων· ἄσπε ἡ Προσευχὴ δύναται θεωρεῖσθαι ὡς τὸ προσφορώτατον μέσον πρὸς ἐξημέρωσιν τε καὶ βελτίωσιν

τῶν ἠθῶν, ἀνυψοῦσα τὸν ἀνθρώπινον νοῦν ἐκ τοῦ ματαίου καὶ προσκαίρου τούτου κόσμου, εἰς τὰς μεταφυσικὰς ἰδέας τῆς Αἰωνίου Μακαριότητος τοῦ πνευματικοῦ κόσμου.

ὑπὸ ὑγεινὴν ἔποψιν, ἡ Προσευχὴ, ἀνακαλοῦσα εἰς ἰσορροπίαν πάσας τὰς διανοητικὰς δυνάμεις, δύναται θεωρεῖσθαι ὡς εἶδος τι γυμναστικῆς νοερᾶς ἐπιφευρούσης τὴν ψυχικὴν γαλήνην ἀναγκαιωτάτην τῇ ὀργανικῇ ἰσορροπίᾳ τοῦ σώματος. Μόνη ἡ παρηγορία τῆς προσευ-

χῆς, δύναται νὰ καταπολεμῇ τὴν ἀπέλπιδα σύγχυσιν καὶ ταραχὴν τοῦ νοῦς τὴν προερχομένην ἐκ τῆς πληθῆος τε καὶ ποικιλίας τῶν βιωτικῶν μεριμνῶν καὶ βασάνων, προλαμβάνουσα οὕτω τὴν ἐσημέραι ἐπιδημικῶς αὐξοῦσαν παραφροσύνην καὶ δὴ καὶ αὐτοχειρίαν, ἐν ᾗ ἀπόλλυνται τόσα θύματα τῆς Ἀθείας τε καὶ ἀθρησκείας, στερούμενα τοῦ πνευματικοῦ τῆς Προσευχῆς φαρμάκου.

Ἐσχάτως σπουδαιωτάτη ἐγένετο συζήτησις

Ο ΜΩΥΣΗΣ ΠΡΟΤΕΙΝΩΝ ΚΑΙ Ο ΙΣΡΑΗΛ ΠΑΡΑΔΕΧΟΜΕΝΟΣ
ΤΑΣ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΑΣ

ἐν τῇ ἱστρικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Παρισίων περὶ τῆς πνευματικῆς καταπονήσεως, ἐξ ἧς πάσχουσι πλείστοι τῶν μαθητῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐν Γαλλίᾳ, οἱ μὲν φθισιῶντες, οἱ δὲ ὑποκείμενοι εἰς βραδύνοϊαν, οἱ δὲ καθιστάμενοι ἀνίκανοι διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Αἰτιατὰ δὲ τούτου εἰσιν ἀφ' ἐνός μὲν ἢ πληθῆος τῶν μαθημάτων, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ ἐξαγωγή τῶν θρησκευτικῶν ἐκ τῶν προγραμμαμάτων τῶν σχολῶν, μέτρον ἀποτρέπον ὅπως τοὺς μαθητὰς ἐκ τῆς Προσευχῆς τῆς μόνης δυναμένης θεραπεῦσαι τὴν

ἐκ τῆς πληθῆος τῶν μαθημάτων πνευματικὴν καταπόνησιν καὶ νευρικὴν ἐξάντλησιν.

Προκειμένου δὲ περὶ τῆς Νηστείας, ὁ Θεόπτης νομοθέτης θεωρῶν αὐτὴν μετὰ τῆς προσευχῆς ὡς μόνον μέσον τῆς ἐξιλεώσεως τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν, πρῶτος αὐτὸς ἔδωκε τὸ παράδειγμα αὐτῶν ταῖς Ἰσραηλιταῖς καθὰ διηγεῖται αὐτὸς οὗτος: «Καὶ ἐδείχθη ἐναντι Κυρίου δεύτερον, καθάπερ καὶ τὸ πρότερον τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας (ἔρτων οὐκ ἔφαγον καὶ ὕδωρ οὐκ ἔπιον) περὶ

πασῶν τῶν ἁμαρτιῶν ὑμῶν, ὧν ἠμάρτετε, ποιῆσαι τὸ πονηρὸν ἐναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν τοῦ παροξύναι αὐτόν. Δευτ. 'Θ'. 18.

Ἐν τοίνυν ὁ ἀθῶος Μωϋσῆς ἐδεήθη καὶ ἐνήστευσε ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ ἐνόχου λαοῦ, πόσῳ μᾶλλον χρεωστὲί ἕκαστος προσεύχεται τε καὶ Νηστεύειν ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ ἁμαρτιῶν; ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς ἄνθρωπος ἀναμάρτητος, ἄρα πᾶς τις δεῖται τῆς προσευχῆς καὶ Νηστείας ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ ἁμαρτιῶν.

Ἄπορον δὲ πῶς οἱ Προτεστάνται ἀπορίπτουσι ἀδίκως καὶ παραλόγως τὴν δραστηκὴν ταύτην διακλήωσιν τῆς ἐνδομύχου καὶ εὐλικρινοῦς Μετανοίας, ἀφοῦ ὡς καὶ Ὁμῆρ ὁ Χαλκίδης ἀποφαίνεται οὕτως « ἡ μὲν Προσευχή ἄγει ἄνθρωπον μέχρι τῆς ἡμισείας ὕδου τοῦ παραδείσου, ἡ δὲ Νηστεία μέχρι τῆς πύλης αὐτοῦ, ἡ δὲ Ἐλεημοσύνη ἀνοίγει καὶ τὴν πύλην ».

Ἐπὶ ὑγιεινὴν καὶ θεραπευτικὴν ἔποψιν ἡ Νηστεία ὀρίζεται ἀναγκαιοτάτῃ πρὸς θεραπείαν τε καὶ πρόληψιν πολλῶν δξέων παθῶν καὶ παθολογικῶν διαθέσεων.

Z. Βουχαρδᾶς μέλος τῆς ἱατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Περσίων λέγει ρητῶς « Οὐδεὶς παραγνωρίζει τὰ αξιόλογα ἀποτελέσματα τῆς Νηστείας καὶ διαίτης τόσον ὠφέλιμα πρὸς καταπολέμησιν τοῦ πυρετοῦ καὶ μετρίασιν τῶν συμπτωμάτων τῶν δξέων παθῶν ».

Ἡ Νηστεία εἶτε Δίαιτα ἐπιβόρος ἐπὶ σκοπῷ πένθους πρὸς Μετάνοιαν καὶ ἀποστροφὴν ἐκ τῶν ἀνομιῶν, μεγάλως διαφέρει τῆς ἀπλῆς καὶ τυχαίας νηστείας εἶτε διαίτης, γινομένης ἐπὶ σκοπῷ φιλαργύρου οικονομίας ἢ καὶ ἄνευ σκοποῦ. (καθὼς ὁ Ἐπίκουρος ἐνήστευσε λέγων: « ἑτοίμως ἔχειν καὶ τῷ Διὶ περὶ εὐδαιμονίας διαγωνίζεσθαι, μᾶζαν ἔχων καὶ ὕδωρ ».)

Διότι ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ὁ Νηστεύων ἀπεινόμενος πρὸς τὸν Πλάστην καὶ οὐράκιον Βασίλειον, ὁμολογεῖ ὅσα τυχόν ἠνόμησε, καὶ καταλυποβάλλεται ἐκουσίως εἰς τὴν Νηστείαν, ὡς Ποιὴν πρὸς ἐξιλέωσιν τῆς θείας Δικαιοσύνης ἥπερ ὡς παντεπόπτῃς ἐπιβλέπει ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ ἐπισκέπτεται τὸν οὕτω μετανοοῦντα

ἀντικαταπέμπουσα αὐτῷ τὴν Ἄρεσιν καὶ δὴ καὶ τὸ Χάρισμα τῆς ζωογόνου πνοῆς ἐκ τῆς ἀβύσσου τῆς Πνευματικῆς ἀτμοσφαιρῆς τῶν οὐρανῶν, τῆς κατεργασμένης καὶ κατεργαζομένης τὸν χοῦν εἰς ὄργανισμοὺς βοτανικοῦς τε καὶ ζωολογικοῦς καὶ ἀνθρωπίνους.

Μερὶς τις μιᾶς τριαύτης πνευματικῆς καὶ ζωογόνου ἀτμοσφαιρῆς οὐχὶ πλεον πάσης τροφῆς καὶ τῶν φαρμάκων τιμᾶται; ἰδοὺ ἡ ἠθικὴ τε καὶ ψυχολογικὴ αἰτία τῆς ὄργανικῆς ἀνοχηῆς τῶν ἐν μετανοίᾳ νηστευόντων πιστῶν, ἐνισχυομένων μᾶλλον τῇ εἰσπνοῇ τοῦ πνευματικοῦ ἀέρος, καὶ λαμπρυνομένων τῷ φωτὶ τοῦ θείου Πνεύματος. ὅθεν οὐδόλως ἄπορον εἶπερ ὁ μὲν Νομοθέτης τοῦ πηλαιοῦ Νόμου δις, ὁ δὲ τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἀπαξ ἐνήστευσαν τσσαράκοντα ἡμερονύκτια, πρὸς συντηγὴν τῶν νόμων τῆς Ζωῆς, Ὑγίειας τε καὶ Εὐδαιμονίας καὶ εἰς λογαριασμὸν τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐγγυομένων τε καὶ νομοθετουμένων.

Τοιαύτη ἡ σπουδαιότης τῆς πνευματικῆς ἀτμοσφαιρῆς, ὡς ζωτικῆς παράγοντός τε καὶ τροφῆς, παρεμφεροῦς μὲν τῷ ἀτμοσφαιρικῷ ἀέρι, (ἀπαραιτήτως καὶ δικρικῶς ἀναγκαίῳ πρὸς ζωικὴν ἀναπνοὴν) ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ζωικωτέρως, καθόσον αὐτὴ κατεργάζεται καὶ μεταμορφοῦ τὸν χοῦν εἰς ζωικὸν ὄργανισμὸν, ἐνῶ ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀὴρ χρησιμεύει ὡς τροφὴ μόνον τῷ οὕτως παραχθέντι ὄργανισμῷ, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς ζωτικὸς παράγων.

Ἄποδεικνύουσι δὲ τοῦτο τριπλῶς καὶ συνηθέστατα ὁ καθ' ἑκάστην θάνατος καὶ ἡ σῆψις τόσων μυριάδων ὄργανισμῶν ἐν μέσῳ τῷ πελάγει τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, μὴ δυναμένου μόνου διατηρῆσαι τὴν ὄργανικὴν αὐτῶν ζωὴν, καθόσον ἄλλο τὸ πνευματικὸν ἀέριον, τὸ ζωτικῶς παράγων τοὺς ὄργανισμοὺς, καὶ ἄλλο τὸ ἀτμοσφαιρικόν, τὸ χρησιμεύον ὡς τροφὴ πρὸς αὐτούς. ὅθεν λέγει ὁ Προφητὰνὰξ: « Ἄντανελεῖς τὸ Πνεῦμα αὐτῶν καὶ ἐκλείψουσι καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν. Ἐξαποστελεῖς τὸ Πνεῦμά σου καὶ κτισθήσονται καὶ ἀνακαινεῖς τὸ πρόσωπον τῆς Γῆς ».

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

(Συν' ἄ. ἴδε Β' τεύχος σελ. 103)

Ὅσάκις ἐπιρόβος τις ἐχθρὸς εἰσδύει εἰς τὴν μελισσῶν κυψέλην, οἱ πρῶτοι φρουροὶ κεντοῦσιν αὐτὸν αὐτοί, καὶ ἐν ριπῇ ὀρθακίμου ρίπτουσι τὸ πτώμα αὐτοῦ ἔξω τῆς κοινῆς κατκικίας. Ἄλλ' ἐὰν ὁ ἐχθρὸς ἢ ἰσχυρότερος, τὰ γινόμενα διαφέρουσι κατὰ πολὺ. Τότε ἐκάστη μέλισσα ἐτοιμάζει τὰ ὄπλα, βομβεῖ περὶ τὸν ἐχθρὸν καὶ κεντεῖ διὰ τοῦ ἰδίου κέντρου. Προσβαλλόμενος δὲ καὶ φαρμακκευόμενος παντρχθὲν τὸ ζῶον ἀποθνήσκει δεινῶς διαστρεφόμενος. Ἄλλὰ, παρελθόντος τοῦ κινδύνου, ἐπίκειται αὐτῷ δεύτερος δεινότερος κίνδυνος ἐκ τῆς ἐν τῇ κυψέλῃ σήψεως τοῦ σώματος αὐτοῦ. Αἱ σαπρά τῷ πτώματι τοῦ φρουθέντος ἐχθροῦ ἀπορροαὶ μέλλουσι μετ' ὀλίγον εἶναι διακρίθῃν τὴν ἀποικίαν, γεννώσθαι παντοίας νόσους.

Τίνι τρόπῳ δύνανται αἱ μέλισσαι ἐν ἀπαλλαχθῶσι τῆς δεινῆς αὐτῶν τυχῆς θέσεως καὶ οὕτω σώσωσι τὴν ἀποικίαν;

Ἡ δημοκρατία τῶν μελισσῶν σκέπτεται καὶ κρίνει τί ποιητέον, ὡς εἰ ἐγνώριζε σαφῶς τὴν περὶ τὴν τριχέυτιν τῶν νεκρῶν τέχνην τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.

Καὶ ὡς ἐπὶ τοῦ Φαραῶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐτχιέον τοὺς νεκρούς, ὅπως διακρίλᾶττωσιν ἐαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς σήψεως αὐτῶν λοιμωδῶν ἀπορροῶν, οὕτως ἀπχται αἱ μέλισσαι, ἀρχόμενοι εὐθὺς τοῦ ἔργου, τριχέουσιν ἐπιμελέστατα τὸν φρουθέντα ἐχθρὸν, ἐξ οὗ ἐπαπειλεῖται ἡ ἀποικία. Πρὸς τοῦτο αἱ ἐργάτιδες διασκορπίζονται εἰς τοὺς ἀγρούς ὅπως συλλέξωσι τὴν ρητινώδη ὕλην, δι' ἧς ἐπιχρῶσιν, ὡς οἱ Αἰγύπτιοι δι' ἀρωμάτων

καὶ ἀλῆς, καὶ περικαλεῖφουσι στεγανῶς τὸ πτώμα τοῦ τολμηροῦ ἐχθροῦ.

Παράδοξον εἶναι παρὰ τοῖς ἐντόμοις τοῦτοις αἱ μὲν θήλειαι, εἰ καὶ εἶναι ἀσθενέστεραι, πράττουσιν ἅπαντα τὰ τῆς δημοκρατίας ἔργα, αἱ δὲ ἄρρηναι οὐδόλως ἐργάζονται. Ἄλλ' ὅμως αἱ λεγόμεναι θήλειαι μέλισσαι δὲν ἔχουσιν οὐδὲν τῶν ἰδιωμάτων τοῦ γένους αὐτῶν, οὔσαι μᾶλλον γένους οὐδετέρου.

Οὐδοαμοῦ δὲ ἄλλοθι ἡ πρόνοια τῶν ἐντόμων καταφαίνεται ἐναργέστερον, ἢ παρὰ ταῖς μελισσικαί, ὅταν αὐταὶ ἀποβαλλοῦνται τὴν βασιλίτσαν αὐτῶν, θελήσωσιν εἶναι κατχτήσασθαι νέαν, τότε αἱ τροποὶ ἐπιτελοῦσι μεγάλα ἔργα. Ἐπὶ τῶν χειλέων ἐνός τινος μελικήρου βλέπει τις αὐτὰς σωρευούσας ἄρθρον ὕλην, καὶ κατασκευαζούσας εὐρύχωρον βασιλικὴν κυψέλην ἢ θάλαμον τσσαρακοντάκις ἢ πεντηκοντάκις μεγαλείτερον τῶν ἄλλων. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκλέγουσιν ἀπλὴν τινα ἐργάτιδα καὶ μετακομίζουσιν αὐτὴν εἰς τὸ νέον βασίλειον. Τότε αἱ τροποὶ γίνονται φιλοστοργότχται πρὸς αὐτὴν, θεραπεύονται καὶ δίδουσαι αὐτῇ ἀφειδῶς τροφὴν ἡδύτεραν καὶ εὐωδεστέραν. Ἐκ δὲ ταύτης τῆς θεραπείας καὶ ἀμβροσίας βλέπομεν ἀναφύμενα ἐν τῷ πρώτῳ ταπεινῷ σκώληκι τὰ ὄργανα τῆς πολυγονίας, ἅτινα ἀφαιροῦνται ὑπὸ τῶν τροφῶν ἐκ πασῶν τῶν λοιπῶν μελισσῶν. Ἀπὸ τοῦδε αὐτὴ εἶνε ἡ βασίλισσα, καὶ ἡ κοινὴ μήτηρ τῆς ἀποικίας.

Χρυσάλιδες τινές, μιμούμεναι τὸν κόνικλον, ὅστις ἐκτίλλει ἅπασαν αὐτοῦ τὴν κοιλίαν, ὅπως κατασκευάσῃ ἄρρον καὶ μαλακὸν προσκεφάλιον τοῖς νεοσσῶς αὐτοῦ, ἐκτίλλουσαι πάσας τὰς τρίχας τοῦ σώματος καὶ παρασκευάσασθαι στρωμνὴν θερμὴν ὑπὲρ τῶν νεοσσῶν, ἐκπνέουσιν. Ἡ δὲ Κοχενίλλη, ἐκκενώσασα τὰ ἐλυτῆς ὡά, συσσωρεύει αὐτὰ

εἰς μικρὸν σωρὸν, καλύπτει ἐπιμελῶς διὰ τοῦ σώματος αὐτῆς, καὶ μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκει· τὰ δὲ ὡὰ ἐπωάζονται ἀσφαλίζόμενα ὑπὸ τοῦ πτώματος τῆς μητρὸς. Ἡ δὲ μύια, ἅμα γεννήσασα, θέτει τὸ ἕτερον τῶν ὠῶν ἐν τῷ βάλει μικρᾶς τρύπας, ἣν κάμνει ἐν τῇ γῆ· ὕστερον δ' ἀπέρχεται πρὸς ἄγρην, μέχρι οὗ εὗρη μικρὰν τινα κάμπην ἢ ἀράχνην ἣν φρονέουσα ὠθεῖ καὶ ρίπτει εἰς τὴν τρύπαν, ὅπου ἀπέθηκε τὸ ὠόν, ἐμφράττει τὴν εἴσοδον διὰ λιθοκρίου, καὶ ἀπέρχεται χαίρουσα ὅτι ἠσφάλισε τὴν τροφὴν τοῦ νεογνοῦ.

Οἱ λεγόμενοι Ἰχνεύμονες ἢ πάλουσαι μυῖαι, ἐγκυμονοῦντες, προσβάλλουσι θαρραλέως κεντοῦσαι καὶ τὰς μεγίστας κάμπας, διατρύπτει τὸ δέρμα αὐτῶν, καὶ ἐναποθέτουν ὑπ' αὐτὸ τὰ ὡὰ, ὅπως οἱ νεοσσά, ἐκκολαφθέντες ἐν τῷ ζῶντι σώματι τῆς κάμπης, εὖρωσι τροφὴν ἀρμυδιᾶν πρῶτον τὸ λίπος, ὕστερον δὲ τὰ σπλάγχνα τῆς κάμπης, ἣτις τέλος ἀποθνήσκει ἡμιβεβρωμένη ὑπὸ τῶν ἀπείρων σκαλήκων, οἵτινες ἐξέρχονται διὰ πολλαπλῶν ἀνοιγιμάτων, καὶ νήθουσιν ἑαυτοῖς χνοῦδεις κατωκίας ἢ βομβύλια ἐπὶ τοῦ πτώματος αὐτῆς. Ὁ παράδοξος ἐπωασμὸς τῶν ἐντόμων τούτων ἠγνοεῖτο πολὺν καιρὸν καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν σπουδαιοτέρων ἐντομολόγων. Ἐπειδὴ οὗτοι, ἐνόμισαν κατ' ἀρχὰς ὅτι τὰ τὴν κάμπην περικαλύπτοντα βομβύλια οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἐκτὸς οἱ καταληφθέντες σκώληκες αὐτῆς, ἐπιμελῶς σκεπασθέντες πρὸς τὸ ψῦχος, μέχρι οὗ ὁ περιήρημος ἐντομολόγος Βαλλισιένριος κατέδειξε τὴν παράδοξον αὐτῶν καταγωγὴν.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΑΠΟΚΟΙΜΙΣΘΕΙΣΑ ΜΝΗΣΤΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴτε σελ. 112)

Ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἐβάρυνε καὶ ἐκλείσθησαν παράρυτα οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἧτο ἀποτέλεσμα τῆς θερμότητος· οἱ δὲ βραχίονές τῆς κατέπεσαν μετὰ τοῦ κλεισθέντος βέλλου. Ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἐζήτησε στήριγμα κατὰ γῆς καὶ ἀνεπαύθη παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου· αἱ βλεφαρίδες αὐτῆς ἐχαμηλώθησαν ἐντελῶς.

Ἐκοιμήτο . . . Ἡ ὑποκίς δὲν ἐκελάδη πλέον, ὁ ρύαξ ἐξηκολούθει μουρμουρίζων καὶ ὁ κόσμος ἐπικνήθη περὶδισμένως εἰς τὴν φωλεὰν αὐτοῦ.

Μετὰ τινα λεπτὰ τὰ φύλλα ἐπαράχθησαν, ἠκούσθη δὲ θόρυβος παρόμοιος τοῦ τῶν πατουμένων ξηρῶν θύλλων. Μελανὴ κεφαλὴ ἐχίδνης ἐρᾶνε τότε εἰς τὸ στόμιον ὅπως παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου τινος. Τὸ ζῶον ἐξηπλώθη, ἐκινήθη βραδέως, καὶ ἐξῆλθεν ὀλόκληρον τῆς φωλεᾶς του, σταματήσαν δ' ἐπὶ στιγμὴν ὅπως βεβαιώθη ὅτι τὸ πᾶν περὶ αὐτὸ ἠρέμει, ἐκινήθη βραδίον πρὸς τὸ μέρος τῆς κοιμημένης νεάνιδος ἐξαγαγὼν τὴν ὀξεῖαν αὐτοῦ γλώσσαν ὑπὸ τὸν μακρὸν αὐτοῦ μυκτῆρα.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀνυπομονῶν ὁ Ραοὺλ νὰ ἴδῃ τὴν ὥραϊαν αὐτοῦ μνηστῆν, ἔρθασεν εἰς τὴν ἔπαυλιν περὶ τὰ εἴκοσι λεπτὰ ἐνωρίτερον τῆς συνήθους ὥρας.

— Ἡ Βιργινία εἶναι εἰς τὸν κῆπον, τῷ εἵπεν ἡ Κυρία Μηριὸλ.

— Ἡ Κυρία μοὶ ἐπιτρέπει νὰ ὑπάγω εἰς συνάντησίν τῆς;

— Ὑπάγετε, ἀπεκρίνατο ἡ Κυρία Μηριὸλ ἀσπαζομένη τὸν γαμβρὸν αὐτῆς. Θὰ τὴν τύχητε ἀναγινώσκουσαν ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ αἰγοκλήματος, ἀλλ' ἐπιστρέψατε ταχέως, διότι ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἤρξατο ἀνυπόφορος.

Ὁ νεανίας ἔτρεξεν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐπὶ ὠ-

ρον μακρίως ἐζήτησε τὴν νεάνίδα. Ἡτοιμάζετο δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὅτε ἀπῆντησε τὸν κῆπουρὸν τὸν ὅπουτον καὶ ἠρώτησεν ἂν εἶδε τὴν δεσποσύνην Βιργινίαν.

— Ἡ δεσποινίς, ἀπῆντησεν αὐτός, νομίζω νὰ περιπατῇ εἰς τὴν δειδροστοιχίαν· διευθυνθήτε ἀριστερὰ καὶ θέλετε τὴν ἀπαντήσῃ.

Ὁ Ραοὺλ ὤρμησεν εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ διεύθυνσιν· δὲν ἤρρισε δὲ νὰ διακρίνῃ τὰ ἐπὶ τῆς ἄμμου κεχαρμημένα ἔγγρα των βιγμάτων τῆς Βιργινίας. Τυγχάνων δὲ βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἐπιτύχῃ ἔτρεξε πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ρύακος. Πάραρυτα ἀσπραπὴ χαρᾶς ἔλαμψεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ γλυκὺ μειδίαμα ἐκόσμησε τὰ χεῖλη αὐτοῦ . . .

Παρετήρησε τὴν νεάνίδα κοιμημένην ὑπὸ ρίζαν ἀνθοῦρου ἀμυγδαλιάς.

Ἐπροχώρησεν ὀλίγον ἀθορύβως, φεβούμενος μὴ τὴν ἀρτυπίσῃ, καὶ ἔστη θαυμάζων αὐτήν.

Ἀίφνης τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐτινάχθη διὰ συγκεχυμένης κινήσεως· τὸ πρόσωπόν του ὑψάνθη τὸ δὲ στόμα του ἠνεώθη ἀνυδρον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς νέας μετὰ τρόμου.

Ἴδου τί συνέβαινε.

Ἡ ἐχίδνα, περὶ τῆς ἀνωτέρω εἵπομεν, περὶτετυλιγμένη ἐκοιμήτο ἐπὶ τοῦ ἀνικτοῦ στήθους τῆς Βιργινίας! Ὅπουτον θέαμα φρικῶδες!

Τόσον βαθύως ἐκοιμήτο ἡ νεάνις, ὥστε διόλου δὲν ἠσθάνθη τὸ ἐπ' αὐτῆς ἀνερπύσαν τραχὺ σῶμα τοῦ ὄρεως· τόσον δὲ ἠσύχως ἐκοιμήτο ὥστε τὴν παραμικρὴν κίνησιν δὲν ἔκαμε διὰ νὰ ἀποδιώξῃ τὸ ἐπικίνδυνον ἐρπετόν.

Ὁ Ραοὺλ παρ' ὀλίγον ἐλειποθύμει εἰς τὴν ἀπαίσιαν ταύτην θέαν· ἀλλ' ὁ κίνδυνος τὸν ὑποῖον διέτρεχεν ἢ προσοριλῆς του Βιργινία τὸν ἐνεψύχωσεν.

Ἐσκέπτετο νὰ τὴν σώσῃ· ἀλλὰ πῶς; τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ;

Νὰ ἀρτυπίσῃ τὴν νεάνίδα; ἐφοβεῖτο μήπως προξενήσῃ παραχρῆν, καὶ οὕτω θὰ ἐπήρχετο ἀμέσως τὸ δῆγμα τῆς ἐχίδνης. Νὰ περιμένῃ ἀκίνητος ἕως οὗ ἐξυπνήσῃ ἡ κόρη; καὶ ἐκ τούτου ἐπήγαγεν ὁ αὐτὸς κίνδυνος. Βοηθεῖα μα-

κροῦ τινος κλάδου νὰ ἐγείρῃ τὸν ὄφιν; Ἄν ἀπετύγχανεν, καὶ τὸ ζῶον παραττόμενον ἐν τῇ ἠσυχίᾳ του φρικτῶς ἠθέλεν ἐκδικηθῆ;

Ἐν τούτοις ἡ περίστασις ἐτύγχανε κρῆσιμος, διότι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠδύνατο νὰ ἐξυπνήσῃ ἡ νεάνις· ὦφειλεν νὰ λάβῃ ἐπικαιροῦ ἀπόφασιν.

— Ὁ Θεέ μου! ἔκραξεν ἀγωνιωδῶς ὁ Ραοὺλ. Θεέ μου φώτισόν με τί πρέπει νὰ πράξω.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὰ χεῖλη τῆς νεάνιδος ἐκινήθησαν καὶ πᾶν εὐδιακρίτως προῦφερον τὸ ὄνομα « Ραοὺλ ».

Ὁ τρομερὸς φόβος, ὅστις εἶχε καταλάβει τὸν Ραοὺλ, τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν ἐχιδνὴν κατασπαράττουσαν τὸ ὦραϊον στήθος τῆς μνηστῆς αὐτοῦ τὸν ἠνάγκασεν ἐπὶ τέλος τοῦ νὰ σχηματίσῃ ἀπόφασιν, διὸ ἐξαγαγὼν μετὰ σπουδῆς τὸ ἀνύμακτρον αὐτοῦ περιετύλιξε δι' αὐτοῦ τὸν δεξιὸν βραχίονά του, καὶ προχώρησεν εὐσταθῶς πρὸς τὴν νεάνίδα· ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν αὐτήν με κυρτὸν τὸ σῶμα καὶ με τεταμένην χεῖρα ἐτόμην διὰ νὰ ἀρπάσῃ σφοδρῶς τὸ ἐρπετόν ἠσθάνετο τὸν βραχίονά του ἐνισχυόμενον καὶ τὸ θάρρος αὐτοῦ διπλασιαζόμενον· ἀλλ' ἡ καρδιά αὐτοῦ ἐπαλλε σφοδρότατα καὶ ψυχρὸς ἰδρῶς κατέρρεεν τῶν παρειῶν του.

Ἠγγίσε τὴν νεάνίδα τόσον ὥστε ἤκουε τὴν ἀναπνοὴν αὐτῆς. Ἐκυψεν ὀλίγον εἰσέτι· ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐχαμηλώθη, ἀσφαλῆς καὶ χωρὶς νὰ τρίμη. Φωνὴν θραύκευ ἐξέβαλαν τὰ χεῖλη αὐτοῦ, ὠρθώθη καὶ ἐπήδησε πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀλλὰ τὸ θάρρος ἐξαφνισθὲν ἐν τῷ ὕπνῳ αὐτοῦ, ἔσχε δυστυχῶς τὸν καιρὸν νὰ περιτυλιχθῇ ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ γενναίου ἔραστοῦ.

Ὁ Ραοὺλ καίτοι παράρυτα ἠσθάνθη ἔξιν πύον περὶ τὴν ἀμασγᾶλιν, οὐχ' ἧττον δὲν ἐπαυσεν παραττοῦν τὸν βραχίονα ὅπως ἀναγκάσει τὴν ἐχιδνὴν νὰ παραιτηθῇ· ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἐθεώρησε ἑαυτὴν ἰκανοποιηθεῖσαν. Ἡ μανιώδης αὐτῆς κεφαλὴ ὠρθώθη καὶ ἀποσπασθεῖσα τοῦ βραχίονος ἐρρίθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀτυχοῦς Ραοὺλ, δῆξασα αὐτὸν τὸ δεῦτερον ἐπὶ τῆς παρειᾶς.

Ἐξέβαλε δευτέραν κραυγὴν, φρικώδη καὶ ἀπελπιστικὴν.

Μετά τινα δὲ ἄλματα ἢ ἔχιδνα ἐγείνεν ἔφρανος.

Ἡ μεταξύ τοῦ Ραούλ καὶ τῆς ἐχίδνης πάλη, τὴν ὑπείαν προσεπαθήσαμεν νὰ περιγράψωμεν ὅσον τὸ δυνατόν πιστῶς, δὲν διήρκεσε περισσότερο λεπτοῦ· τὰ πάντα δὲ ἔληξαν ὅτε ἡ Βιργινία ἐξυπνήσασα καὶ ἀνείξασα τοὺς ὀφθαλμούς παρετήρησε ὄρθον τὸν Ραούλ ἀπέναντί της. Ἐγερεθεῖσα δὲ μετὰ σπουδῆς ὤρμησε πρὸς αὐτὸν ἄλλ' ἔμεινε ἀκίνητος καὶ περιεσιμένη παρατηρήσασα τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του.

— Τί ἔχεις Ραούλ; τὸν ἠρώτησε.

— Βιργινία, σὲ ἀγαπῶ, ἀπάντησε ὁ Ραούλ μὲ μειδιάμα θλιβερόν εἰς τὰ χεῖλη, σὲ ἀγαπῶ μέγα μανίας, καὶ ὅμως μέλλω ν' ἀποθάνω.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν τότε ἐκείνη ἔντρομος· τί λέγεις; αἱ λόγοι σου μὲ τρομάζουν.

— Ἐχιδνα μ' ἐδάγκασε Βιργινία μου.

— Ἐχιδνα! ἔχιδνα! . . . ὦ θεέ μου! . . .

Ἠράκτα λαβοῦσα τὸν Ραούλ ἐκ τῆς χειρὸς ἔσυρεν αὐτὸν μέχρι τῆς οἰκίας.

Ἄπαντες αἱ ἰατροὶ τῶν πέριξ προσεκληθῆσαν καὶ διήλθον ὅλην τὴν νύκτα πλησίον τοῦ Ραούλ· ἀλλ' εἰς οὐδὲν ἐχρησίμευσαν αἱ προσπάθειαι ὅλων.

Ὁ δυστυχὴς νέος παρέδωκε τὴν ὑστάτην πνοήν, δοκιμάσας πρότερον σκληροτάτης ὀδύνης.

Δ

Ὀλίγας ἡμέρας βραδύτερον τοῦ λυπηροῦ τούτου συμβάντος ἡ Κυρία Μηριὸλ ἐκηδεύετο, ἀποθανοῦσα ἐκ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας.

Ἡ δὲ Βιργινία εἰσήρχετο εἰς μοναστήριον καλογραιῶν διὰ νὰ μὴ ἐξέλθῃ πλέον ἐπὶ ζωῆς της ἢν ἀφείρωσε τῷ Κυρίῳ.

Α. Γ. Ἀδαμίδης

Ἡ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

ΥΠΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 112)

Ἡ ἠθικὴ δύναμις τῆς αἰσθήσεως, ἐστὶ νόμος τις, δι' οὗ αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις ὑπὸ τὴν κυριότητα τοῦ πνεύματος κατέχοντος πάθους, ἀκολουθοῦν κατὰ τὴν ἀνείλησιν των τὴν διεύθυνσιν, ἢν τὸ πάθος τοῦτο τοῖς ἐγχαράττει. Τὰ αἰσθητήρια ὄργανα παρά τῷ παράφρονι, ὡς καὶ παρά τῷ ὑγιεῖ ἐνεργοῦσι τὴν κανονικὴν τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν νεύρων καὶ τοῦ ἐγκεφάλου, τῆς αἰσθήσεως οὐδαμῶς προσβαλλομένης· ἀλλ' ὅταν τὸ πάθος ἢ ἰσχυρότερον, τότε παρά τὰ ἄνω λεχθέντα τὸ λογικὸν συντάσσεται κατὰ βούλησιν του τῷ πάθει. Παράφρων τις καταπεπεισμένος ὢν ὅτι ἡ μία τῶν κνημῶν του εἶναι ὑκλίνη, ἐκ φόβου μὴ συντριφθῇ οὐδεμίαν ἐποιεῖτο κίνησιν, εἰς τὸν ὅστις ὁ ἴθελε τῷ ἀποδείξει τὸ ἐναντίον, ἀπεκρίνετο.

Βλέπω μὲν ὅτι ἡ κνήμη μου δὲν εἶναι ὑκλίνη, καὶ ὅμως εἶναι. «Πάσχουσά τις τὰς φρένας, διηγεῖται ὁ κ. Δεσπίν, ἥτις μεθ' ἕκαστον γεῦμα ἐδοκίμαζεν ἐσωτερικούς πόνους, ἐφαντάσθη ἔτι ἐδηλητηρίαζον τὰς τροφάς της. Λίαν καλῶς ἐπὶ παντὸς ἄλλου ἀντικειμένου σκεπτομένη καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ τῆς διηνεκοῦς καὶ ἀμεταβλήτου αὐτῆς ιδέας, ὥστε πολλάκις συνέβη νὰ πολεμήσωμεν τὴν πλάνην της δι' ἀποδείξεων λογικῶν λησμονοῦντες ὅτι εἴχομεν ὑποθέσεις μετὰ ὄντος, οὔτινος ὁ ἐγκέφαλος ἦν ἀσθενής. Ἡμέραν τινὰ ἀφρῦ ἦκουσεν ἡμῶν ἠσύχως χωρὶς νὰ μᾶς διακόψῃ εἰπεν· Ἐχετε δίκαιον, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔχει ὡς σᾶς εἶπον, οὐδὲν ἐν τῷ κῶ-

σμου δὲν θὰ μὲ ἀποστρέψῃ τῆς ιδέας ταύτης καὶ δὲν θὰ μοὶ ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον. Ἡ παράφρων αὕτη λέγουσα αἰσθάνομαι καὶ ὄχι ἡξεύρω μετεχειρίσθη ἔκρυσιν ἀξιοπρακτῆρητον διὰ τὴν ἀκρίβειαν αὐτῆς.

Δὲν ἐπεκχεῖτο τὴν ὕλικὴν σαφήνειαν διὰ τῆς ἀντιλήψεως, οὔτε τὴν διανοητικὴν σαφήνειαν διὰ λογικῶν ἀποδείξεων, ἀλλὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἐνστιγμιατικῆς αὐτῆς φύσεως, τῆς συνειδήσεως αὐτῆς, τοῦ τρόπου τοῦ αἰσθάνεσθαι, τῆς ἰσχυρότερης ἐπι τοῦ πνεύματος πασῶν τῶν μαρτυριῶν οὕτω λέγουσα οὐδὲν θὰ μοὶ ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον αἰσθάνεται ὅτι οὐδεμίαν ἀπόδειξιν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιπρακταχθῇ πρὸς τὴν μαρτυρίαν τοῦ μονομανοῦς αὐτῆς πάθους τοῦ φόβου καὶ τῆς δυσπιστίας.

Αἰσθάνεσθαι καὶ εἰδέναι εἰσὶ τῷ ὄντι ὅπως διάφορα ἀλλήλων· τὸ μὲν αἰσθάνεσθαι ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν διαθετικῶν ἢ παθητικῶν δυνάμεων, τὸ δὲ εἰδέναι εἰς τὴν τῶν διανοητικῶν. Τὸ πνεῦμα, ὀλοτελῶς τῷ πάθει ὑπέικον, δὲν ἀκούει πλέον τὰς διαμαρτυρίας τῆς λογικῆς σαφήνειας, ἥτις οὐδαμῶς ἐκ τούτου ἐκλείπει· αἱ πνευματικαὶ δυνάμεις οὐδεμίαν ὑρίστανται διαστροφήν, ἰδίως δὲ τὸ λογικὸν δὲν κατατρεφεται, ἀλλὰ μόνον καταπονητίζεται ὑπὸ τῆς τρικυμίας τοῦ πάθους, πάντοτε ἐτοιμον, ἂν αὕτη καταπραῦνθῇ, ν' ἀνχλάβῃ τὸ φυσικὸν αὐτοῦ κράτος.

Ἐνίοτε μάλιστα κατορθοὶ νὰ θριαμβεύσῃ μάχη τρομερὰ συνάπτεται τότε, ἥστινος τὸ πνεῦμα τοῦ ταλαιπώρου παράφρονος ἐστὶ ταυτοχρόνως τὸ τε θέκτρον καὶ τὸ θυμὸν· ἀλλὰ πρᾶξι καθαρῶς διανοητικῆ, ὡς ἡ διασάφησις, δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ στιγμηρὸν τὴν νοσηρὰν τοῦ ἐγκεφάλου κατάστα-

σιν, ἥτις πράξει τὴν ἐξέγερσιν τοῦ πάθους, τοῦτο δὲ νέκν ἀρῶμενον ὀρκατηριότητα ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς πάλης, ἀποκαθίστησι πᾶρκατα τὴν παράλογον ιδέαν, ἣν ἐδημιούργησεν ὡς ἀντικείμενον αὐτοῦ.

Ὡς ἀξιοσημείωτον παράδειγμα τῶν ἐναλλαγῶν τούτων παραθέτομεν τὴν ἱστορίαν ταύτην τοῦ Βικλαργέρου, ἣν λαμβάνομεν παρά τοῦ κ. Μωδῶλα.

«Καθ' ὃν καιρὸν ὁ κ. Τρελᾶ ἐπεφορτίσθη τὴν προσωρινὴν διεύθυνσιν τῆς Βικέτρης, εὕρισκετο ἐκεῖ ἀσθενής τις, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι εἶχε λύσει τὸ πρόβλημα τῆς διηνεκοῦς κινήσεως. Ὁ ἰατρός, ἀφρῦ ἐπὶ μακτίῳ μετεχειρίσθη πάντα τὰ ἐπιχειρήματα, δι' ὧν ἠδύνατο νὰ ἐπιδιώξῃ τὸν παραλογισμόν του, ἐσχημάτισε τὴν ιδέαν ὅτι ἡ γνώμη τοῦ πολλοῦ Ἀραγῶ θὰ εἶχε τὸ σωτήριο ἀποτέλεσμα τοῦ καταπεῖσαι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον. Τοῦ Ἀραγῶ, συγκατανεύσαντος νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἐπίμονον ταύτην ιδέαν, ἀφρῦ ἐν πρώτοις ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ μανία δὲν ἦτο μεταδοτικῆ, ὠδήγησαν τὸν παράφρονα ἐκ τοῦ γραφείου του ὅπου συνέπετε νὰ εὕρισκεται καὶ ὁ κ. Α. δὲ Ὀμβρόλ.

Ὅταν ὁ δυστυχὴς ἔλαθεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ Ἀραγῶ τὴν ἀναμφισβήτητον καὶ καταπειστικὴν ἀπόδειξιν τοῦ λάθους του, ἔμεινε, οὕτως εἰπεῖν, ἔκπληκτος, ἀφθονα δὲ χύνων δάκρυα, ἔκλαιε τὴν ἀπώλειαν τῆς αὐταπάτης του. Ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς ἐφάνετο ὅτι θὰ ἐπετύγγανε· πλὴν εἰκοσάδα βημάτων δὲν εἶχον ἐτι προχωρήσει ὁ κ. Τρελᾶ μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς του ὅτε οὗτος στραφίς πρὸς τὸν ἰατρόν «Ἀδιάφρον, εἶπεν ὁ κ. Ἀραγῶ ἀπατάται· ἐγὼ δ' ἔχω πλήρες δίκαιον.»

Ἀξιοθύμαστος πολλάκις τυγχάνει ἡ πελυμήχανος εὐφυΐα, ἣν ἐπεδεικνύουσιν οἱ παράφρονες ὅπως παραστήσωσι τὴν κατάθε-

σιν τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ κυρι-
εύοντος αὐτοῖς πάθους, πρὸ πάντων δὲ ἐν πε-
ριστάσει μινικαῖς προερχομέναις ἐκ παθῶν
καταπειστικῶν, ἐν μελαγχολίᾳ, ἐν ὄχληρᾷ
φρηνητῖασι, τὰ παραδείγματα τῶν ὁμοίων
εἰσὶν ἀλλεπάλληλα καὶ ἐπίσημα.

Οἱ κ. Δρουὲ καὶ Φοβίλλ πλείστως ἐκπλη-
κτικὰς ἀναγέρουσι πράξεις ἐξακριβοθείας
παρ' αὐτῶν κατὰ τὰ φανερά γεγονότα τοῦ
1870 καὶ 1871 ἐν τε τῷ πτωχοκομείῳ
τοῦ Σαρκεντῶν καὶ ἐν τῷ δὴ λεγόμενον ἄσυ-
λον τῆς Βωκλωζῆς. Οὔτε τὸ θέαμα τῶν
καθ' ἐκάστην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των σχε-
δὸν ἐκτυλισσομένων μαχῶν, οὔτε ἡ τα-
ραχώδης παλινδρόμησις τῶν ἀμαξοστοιχει-
ῶν τοῦ πυροβολικοῦ, τῶν φορητῶν νοστοκο-
μείων, τῶν ἐκφορῶν πολεμορροδίων, οὔτε δὲ
ὁ βραχύροχος κρότος τοῦ τυροκοβολισμοῦ καὶ
κανονιοβολισμοῦ, ἠδύναντο προσελκύνοντα τὴν
προσοχὴν τῶν ἀσθενῶν, ἀποτρέψαι αὐτοὺς
τοῦ παραλογισμοῦ των. Παράφρων τις, φέ-
ρων κατ' αὐτὸν τὸ ὄνομα Παύλου Αἰμίλιου,
προωρισμένος δὲ παρὰ τοῦ Θεοῦ ὅπως κα-
τέχη τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, ὑπὸ τὰς ἡ-
λεκτρικὰς γοητείας μυστικῆς τινος Ἑταιρίας,
ἐστὶ καταταπεισμένος ὅτι οἱ Παρίσιοι οὐδέπο-
τε ἐπολιορκήθησαν διὰ τι κακόν· ἀλλ' εἰ-
σὶν ἠλίθιοι τινες κανονιοδολοῦντες πρὸς δια-
σκεδασίαν των, οὔτινος ὁ σκοπὸς « ἐστὶ τὸ
στενοχωρῆσαι τὴν ἐαυτοῦ ὑψηλότητα, αὐ-
τὸν, Πρίγκιπα Παύλον-Αἰμίλιον, ὅπως τὸν
ἀνγκυλώσει νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴν παῖνα, ἐλατ-
τωμένων ὀλοτελῶς τῶν τροφίμων πάτης τῆς
οἰκίας. » — Ἄλλος τις, ἀρχαῖος ἀξιωματι-
κὸς τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, δηλοῖ ὅτι δὲν
εἶναι τοσοῦτον εὐήθης ὥστε νὰ δώσῃ πί-
στιν εἰς τοὺς ἰατροὺς ἐκεῖνους, διὰ τὸν λό-
γον ὅτι ἡ Γαλλία εὐρίσκεται πάντοτε ἐν ἐί-
ρήνῃ, ὁ αὐτοκράτωρ ἐν Τουίλλερῆι, αἱ συγ-
κοινωνία εἰσὶν ἐλεύθερα καὶ ὁ λόγος διὰ

τὸν ὁμοίον δὲν ἀφίνουσιν αὐτὸν ὅπως ἀπο-
στείλῃ τὰς ἐπιστολάς του εἰς τοὺς συγγε-
νεῖς του ἐστίν, ὅτι συνεφώνησαν μετὰ τῶν
καταδικωκῶν του: τὰ πυροβόλα λέγει, εἶναι
κενὰ σφαιρῶν· οἱ δὲ κανονιοβολισμοὶ κωμο-
δία τῆς φαντασίας ἀξιωματικῶν των τοῦ
συντάγματός του, τὰ ἡμερήσια φύλλα, ἄ-
περ τίθησι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὅπως τὸν
ἀπατήσωσιν, εἰσὶν ὑπαγορευμένα καὶ τετυπω-
μένα παρὰ τῶν ἐχθρῶν του· φιλικῶς δὲ τῷ
τρόπῳ ἀποκαλεῖ τὸν ἱατρὸν ὅτι ἐγένετο συν-
ένοχος καὶ θῦμα τῆς ἀπάτης τούτης. Ἐὰ ἀ-
τελεύτητα ταῦτα πρὸς διαστρεψὶν τῆς ἀλη-
θείας τῶν ἀθεντικωτέρων ἀποδείξεων μη-
χανήματα, ἅπερ ὑπὲρ αὐτῶν φέρουσιν, ὅταν
τὸ πάθος ἢ ἰσχυρόν, ἀναπτύσσονται φυσικῶς
καὶ εἰς τοὺς μὴ ὄντας πολλακίας παράφρονας.

(Ἀκολουθεῖ

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΕΤΗ

(Ἴδε τὸ μέρος Δ' σελ. 80).

Μετὰ τινὰ βήματα, ὅπότεν ἀπεδίωξεν ὀλί-
γον τὴν σκέψιν τὴν συνέχουσαν αὐτὸν, ἐπανε-
λαθε τὴν συνήθη ψυχραμίαν του καὶ ἐπανε-
κτησεν οἰοεὶ τὸ σύνολον τῶν ἰδεῶν του. Ἐξή-
τει νὰ δικαιολογηθῇ καὶ δὲν ἐβράδυνε. Ἀρτί-
ως εἶχε παραστῆ εἰς νυκτερινὴν συνκαστρο-
φήν, ἐν ἣ μετὰ τῶν προσκεκλημένων, ὑπῆρ-
χον δύο, τρεῖς μεγάλαι κυρία, ἐνδεδυμένοι ὀ-
λοὺς τοὺς παραλογισμοὺς τῆς ἐπαρχίου μόδας.
Δεισιδαίμονες εἰς τὸ ἑπαχρον αἱ ὤραται αὐ-
ται κεφαλαί, ἐπηγγέλλοντο ὅτι δὲν ἐπίστευον
εἰς τίποτε καὶ ὅμως ἐπίστευον εἰς τὰς μᾶλ-
λον ἀλλοκότους πράξεις. Οὕτως ἐκάστη ἔ-
φερον ἀνηρημένον ἐκ τῆς ἀλύσσου τοῦ ὠρο-
λοῖου τῆς, μικρὸν περίφημον δ ἱ κ ρ α ν ο ν
ἐκ κοραλίου, ἱκανὸν νὰ ἐπισύρῃ τὴν ἐπιρο-
τῶν τ ὠ ν κ α κ ὠ ν μ α τ ὠ ν.
Ὅλα ἐκκ-
νάνιζον τὴν συμπεριφορὰν των πρὸς πᾶν ὁ.τι

ἐμάνθανον ἢ καὶ ἐδιδάσκοντο ἀπὸ τῶν χειρο-
μάντιδας.

Ἐκεῖ ἔτυχε νὰ ἐμιλήσωσι διὰ τὴν χειρο-
μάντιδα τοῦ προκατείου τοῦ ἀγίου Ὁνωρίου,
πεπρωκισμένου, ὡς ἔλεγον, μετὰ τὴν χάριν τοῦ
προφητεύειν. Μίαν ἡμέραν, προσέθηκεν, ἡ αὐ-
τοκράτειρα ἢ ἰδίκα, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς πριγ-
κιπίσης Μέρνιχ, μετέβη νὰ συμβουλευθῇ αὐ-
τῆν, καὶ ἐπανεῖθον ἔχουσα τὴν κεραλὴν πε-
πληρωμένην πολλῶν ἀξιοσημείων παραμά-
των, τὰ ὁποῖα ἡ μάντις τῇ εἶχεν εἶπει.
Ὁ Ἄντωνιος Βερτιέρ (τοῦτο ἦν τὸ ὄνομα
τοῦ νέου) ἐξηκολούθει ἀπορῶν καὶ λέγων καθ'
ἐαυτὸν τί λατὸν πρέπει νὰ πράξω; εἰς τὴν
ἐρώτησιν αὐτῆν πᾶσα ἀπάντησις καθίστατο
περιττή, ἀρῶν ἀπὸ εἶχε τὴν ἐδουκμίαν νὰ
συμβουλευθῇ τὴν χειρομάντιδα.

Δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς δεύτερον γάμον! ἐ-
πανελάμβανε καθ' ἐκάστην. Καὶ τότε, ἰδοὺ ἐ-
γὼ καταδικασμένος νὰ μὴ ὑπάρξω ποτε πα-
τὴρ οἰκογενεῆς, τοῦθ' ὅπερ ἀντίκειται εἰς τοὺς
νόμους τῆς κοινωνίας, καὶ εἶναι αὐτόχρονον ἐ-
ρροσικῆ. Καὶ ὅμως μοὶ ἀρμυρίζει, τῇ ἀληθείᾳ,
νὰ ἠρῶσῃ τὸ κορμόν μου ἕνεκα τῶν μωρολο-
γῶν τῆς γοητικῆς τούτης τρελλῆς.

Ποῦ εἶδεν αὐτὴ ὅτι δὲν μοὶ συγχωρεῖται νὰ
συζευθῶ; Κατὰ βέλους, ἀνεξαρτήτως τῆς προρ-
ρήσεως καὶ ὑπὸ ἐποψίν φιλοσοφικῆν, ἡ μάντις
αὐτῆ εἶχε ἔως δίκαιον. Ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς πο-
λιτισμῷ τῆς δυσθεσίας, ὁ γάμος καθίσταται
τὸ μᾶλλον εἰρωνικὸν λεχέον. Διήλθον ἤδη ἄ-
πὸ τὸν οὐδὸν τοῦ γάμου καὶ δὲν ἐπέτυχον. Ἴ-
σως λοιπὸν ἡ μάντις εἶναι μᾶλλον προορατι-
κῆ, συνεστῶσα μοὶ ὅπως μὴ τὸ δεύτερον συζευ-
θῶ. Καὶ μετ' ὀλίγον προσέθηκεν.

— Ἄλλ' ὅμως μετὰ 75,000 φράγκων πρόσο-
δον, εἶναι δύσκολον ἐν τῇ παρούσῃ ἐποχῇ νὰ
εἶδῃ ἀντισταθμῆσαι; Μήπως δὲν ἔχω τὰ μέσα
νὰ προμηθευθῶ ὅλα τὰ ἀνάτη τῶ γάμου, ἀπορ-
ρίπτων τὰς ἀκνῆας αὐτοῦ; Μία ὠραία οἰκο-
δέσποινα δὲν ἄξιζει καλλιτέραν μιᾶς γυναικὸς
ὑπερηφάνου, καὶ κατὰλλήλου νὰ μεταβάλλῃ τὴν
ἀμβροσίαν εἰς ξύφινον;

Ἄλλ' ἰδοὺ τὸ πρόσημα « Δὲν πρέπει νὰ

ὑπανδρευθῶ τὸ δεύτερον» μοὶ εἶπε θὰ γελά-
σῃ βεβαίως ἡ γρατὰ ἐν νομίση πρὸς στιγμὴν
ὅτι τὴν ἐπίστευσα. Ἐμπρός, θάρρος, δὲν πρέ-
πει νὰ λέγω ταυτότας ἀνοησίας. Δὲν οφείλω νὰ
ἐπαναλάβω τὴν τρέλλαν αὐτῆν, οὔτε θὰ τὴν
ἐπαναφέρω πλέον εἰς τὴν μνήμην μου.

Καὶ ταῦτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν μνη-
μηρίζων ὁ φίλος μετέβη εἰς ἐστιατόριον, ἐνθα
δαψιλῶς προεγευμάτισε. Τί ὠφελεῖ ὅμως ἐν πλού-
σιον γεῦμα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις κατατρέ-
χεται ὑπὸ συλλογισμῶν καὶ σκέψεων; Ὁ Ἄν-
τωνιος Βερτιέρ εἶχε, ὡς εἶπομεν, ἀρκετὴν πε-
ριουσίαν, ἀλλ' ἡ σκέψις ὅτι ἐξ ἑμὸς, κατὰ-
μονος, τὸν ἐβασάνιζε. Ναί, τὸ ζῆν τινα μόνον
δὲν εἶναι ἴδιον παντὸς ἀνθρώπου. Τούτου ἕνεκα
ἐμελέτα νὰ νημφευθῇ τὸ δεύτερον, καὶ ἐὰν με-
τέβῃ εἰς τῆς μάντιδος, ἐπραξε τοῦτο, διότι ἤλ-
πιζεν ὅτι θὰ ἴκασε τὰ ἐναντία, ἀλλὰ φεῦ! ἡ
μάντις τὸν ἐμπέδισε νὰ τὸ πράξῃ καὶ ἐὰν δὲν
ὑπακούσῃ εἰς τὸν χρυσμὸν θὰ τῷ ἐπέλθῃ δυσ-
τύχημα, τῷ εἶχε προσθέσει. Οὐδεμίαν ἄλλη ἀ-
πειλὴ ὑπέρηξε μᾶλλον σαφῆς. Κενόνων τὸ ποτή-
ριόν του ὁ Α. Βερτιέρ ἀκουσίως ἀνεμνήσθη τῆς
μάντιδος καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρά του ἔλαθε μί-
αν ἐφημερίδα ἐκ τῆς τραπέζης. Ἦνα ἐπιδοθῆ
εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

« Ἀρτίως ὁ μαρκήσιος Ζ. ἐγκαταλεί-
« ψας τὴν ὠραίαν Ἀμερικανίδα, ἦν πρὸ πέντε ἢ
« εἴς ἑτῶν, κατόπιν σφοδροῦ ἐρωτος, ἐνυμφεύ-
« θη, διατρέχει τὴν Ἰταλίαν μετ' ἄλλης τινος
« ἐταίρας. »

Ἔτερον. — « Ἦ κυρία Κ ἀφήσασα
« τὴν συζυγικὴν στέγην, ἦν μόλις ἐγνώρισε, ἀ-
« νεχώρησε διὰ Ἀγγλίαν μετὰ τινος κομψοπρε-
« πούς ἑραστοῦ τῆς. »

— Καλῶς! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Α. Βερτιέρ
κενόνων καὶ δεύτερον ποτήριον, ἰδοὺ χρόνοι ἀ-
πολείας, οἱ χρόνοι καθ' οὓς ζῶμεν. Ἀνμυθιόβλως
ἡ μάντις εἶχε δίκαιον. Ἄντὶ νὰ καταναθεμα-
τῶ αὐτῆν, ὀφείλω νὰ τῇ πέμψω ἕνα ἀδύμνη-
τα ὡς δῶρον. Δὲν μοὶ παρέσχε χάριν, ἀποτρέ-
ψασά με τοῦ νὰ συζευθῶ ἐκ δευτέρου;

Ἐλαθε τὸν καρπὸν του, ἦναψε ἐν σιγῶν καὶ
εἰζῆθε νὰ περιπατήσῃ ὀλίγον. (Ἐνταῦθα ὁ συγ-

τῆ ἐσπέρα, θέλω σοὶ ἀποδείξει τοῦτο. Τῆ ἐσπέρα ταύτη ἐγκαταλείπω τὴν οἰκίαν, ὅπως μὴ ἐπαρέλθω πλέον εἰς αὐτήν. Εἶσαι πτωχός, ἀλλ' ἔχεις μέλλον. Ἡ ἀνέχαιά ἐστίν ὁ θάνατος τοῦ ἔρωτος. Δὲν θὰ λάβωμεν γινώσκον αὐτοῦ, Ἐρριξε ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ ἀβροφροσύνης. Βραδύτερον θέλεις μοὶ ἀποδώσει ὅτι θέλω κομίσει τῆ ἐσπέρα ταύτη. Ἀπὸ δέκα ἡδη ἡμερῶν, ἐλυθον παρὰ τοῦ συζύγου μου συναλλάγματα πληρωτέα τῷ φέροντι, ἀπερ' ἐπώλησεν, εἶτα ἠγόρασα αὐθις αὐτὸ δι' ἑτέρου προσώπου καὶ μετέγραψα ἐπ' ὀνόματι σου . . .

Υπογρ. ΕΑΕΝΗ.

(Ἀχιλοῦθι)

ANNA Η ΜΑΓΙΣΣΑ

NORMANΔΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνήχ. τῆς Δ'. τευχος σελ. 91)

—Τί μέλλετε νὰ κάμητε, Ἄννα, τῆ λέγει διὰ φωνῆς ἐσθεσμένης καὶ τρεμουσῆς ἐκ φόβου.

Ἡ ἐκπληξίς τῆς νεᾶς κόρης ἦτο τοσαύτη, ὥστε κατ' ἀρχὰς ἔμεινεν ἀνανδός, μεταξὺ τῶν βραχιόνων ἐκείνου, ὃν ἐνόμιζε καταστροφία τε καὶ ἐχθρόν τῆς . . . Ἡ σιωπὴ ὅμως αὐτῆ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ διότι διήρκεσε τόσον, ὅσον διαρκεῖ ἡ λάμψις τῆς ἀστραπῆς. Ἐὰν εἰς ὄψις τὴν ἔδακε δὲν ἤθελεν αἰσθανθῆ περισοτέραν φρικὴν, περισοτέραν ἀποστροφὴν.

—Πῶς τολμάτε νὰ μὲ ἐγγίσητε, ἀνέκραξεν ἀταλλαττομένη τοῦ βραχιόνος του μετὰ τῆς ταχέως, ὥστε ἡ

ξανθὴ κόμη τῆς λυθεῖσα ἔπεσεν ἐπὶ τῶν λεπτοφυῶν ὤμων τῆς· ἔρεκεν ἡμῶν τοῦ μὲν χωρῶν κατέστη τὸ γρήγορον, τῆς δὲ μητρικῆς στέργης ἐδιώχθη. Πῶς λοιπὸν τολμάτε μεθ' ὅλα ταῦτα νὰ μὲ πησιάλητε;

—Τότε ἤμην παιδίον, ἀτήρητην ὁ Θωμᾶς καταβιάζων τὴν κερλίην· ἐξ αἰσχύρης ἄμει δὲ καὶ λύτης, πιστεύσατέ με δ' ὅτι δι' αὐτό, ὅπερ τότε πρὸς ἡμῖς ἐπρῆξι παρῶς ἰδὲ μετεμνήθη. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῆς μεταμελείας μου σῶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σᾶς ὑπερασπισθῶ καθ' οἰουδήποτε ἐχθρόν.

—Διατί λοιπὸν δὲν ἐσπεύσατε εἰς βοήθειάν μου ὅτε σκληρῶς μὲ ἐλυθοβόλουν;

—Τίς σᾶς ἐλυθοβόλησεν; εἰπατέ μοι.

—Καὶ τί σᾶς ἐνδιαφέρει; μήπως ἔχω ἀνάγκην τῆς προστασίας σας; σῶς ἔκαμα περισσοτέρον κακὸν ἀπ' ὅτι ἡμεῖς, ἐξηκολούθησε μεταβαίνουσα ἀπὸ τῶν παρατόνων εἰς τὴν κομπορημοσύνην.

Ὁ Θωμᾶς ἤγειρε τοὺς ὤμους μειδιῶν.

—Ἄ! δὲν τὸ πιστεύετε . . .

—Ποῖος νομίζετε ὅτι συνέτριψε τὴν μικρὰν κερατὴν σάλπιγγα, τὴν ὅποιαν εὑρετε τεθραυσμένην ἐν τῇ αἰθούλῃ τῆς σχολῆς, τὴν πρωτὴν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν οἱ σαλπικταὶ τῆς Μονεβίλλης ἐμέλλον νὰ διαγωνισθῶσι με τοὺς τῆς Κωνστανδῆς. Ἡμῖν ἐγὼ! καὶ ἡμῖν ἐγὼ τοῦτο δὲ τὸ ἔκαμα, διότι εἶχον ἀκούσει ὅτι ἐμέλλετε νὰ παύσητε μονωδίαν τινὰ καὶ ὅτι ἡ Μονεβίλλη θὰ ἐκέρδιζεν ἔνεκεν ἡμῶν.

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερεν μετὰ τῆς μεγάλης ψυχρότητος καὶ πένθους ὥστε τὸ πρὸς τὸν νεαρὸν Θωμᾶν μισθὸς του ἦτο ἀναμφισβήτητος.

—Δεῖ· εἶσαι μάργισσα, καὶ δὲν σὲ φοβόμαι πλέον . . .

—Ἀκουσον, Ἄννα, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ νέος Θωμᾶς λαμβάνων τὴν χεῖρά τῆς, ὅποια ἰδέα μοὶ ἐπήλθε: γινώσκω ὅτι σὲ ἠδίκησα, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ικανοποιήσω. Θὰ σὲ ὑπερασπισθῶ, καὶ θὰ τεθῶ ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς Μονεβίλλης καὶ τῆς μητρὸς σου, ἥτις σοὶ φέρεται λιαν σκαιῶς. Ὅταν δὲ νυμφενθῶ τὴν ἐξαδέλφην μου, θὰ ἔλθῃς νὰ κατοικήσῃς μετ' ἡμᾶς, καὶ τότε ἔσο βεβαία ἐκ προτέρων, ὅτι οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ νὰ σὲ ὀνομάσῃ «μάργισσα!» Ἀπαῖτώ μόνον νὰ ἀλλάξῃς τὸν τρόπον τοῦ βίου σου. Δὲν θὰ φέρῃς πλέον τὴν λήρηνον μετὰ τὸν ξενικὸν τοῦτον τρόπον, καὶ θὰ πηγαίνῃς εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθὼς χριστιανή. Νῦν πλέον ὤμην φίλοι, καὶ ἐναγκαλισθῶμεν ἀλλήλους, Ἄννα.»

Ἐπειδὴ ἡ Ἄννα μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς ἤκουσε τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ νεαροῦ ἀνδρός, ἐνόμισεν οὗτος ὅτι ἐκίνησε τὴν ἰσχυρογνώμιαν αὐτῆς.

Πλὴν φεῖ! ὅποτε ἐκνύεν διὰ νὰ τὴν ἐναγκαλιοθῇ, οἱ ὀδόντες τῆς ξανθηκόμου Ἄννης ἐβυθίσθησαν τόσον βαθέως ἐπὶ τῆς παρειᾶς του, ὥστε ἐξέβαλε κραυγὴν ἄλλοτε.

«Πλάσμα δολιότητος! ἀνέκραξε τρέχουσα. Εὐχαρίστησον τὸν θεόν διότι δὲν ἦσαι παρὰ μία κόρη. Γινώριζε ὅτι δύναμαι νὰ σὲ ριψώ ἐντὸς τοῦ ἕδατος ὅπερ κοχλάζει πλησίον τῶν ποδῶν σου.

—Δοκίμασε, ἀπήτησε μετὰ λιαν προκλητικῆς ἐκφράσεως.

Τώρα πλέον ἔχε τὴν πληγὴν σου, καθὼς καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικὴν μου . . . ὦ! ἐπιθυμῶ νὰ μὲ κάμῃς ὑπηρέτριάν σου,

ἐπιθυμῶ, δόλιε, νὰ δοκιμάζω τὰς θλίψεις σου! . . .»

Εἰποῦσα τὰς λέξεις ταύτας, ἄς συνώδευσε εἰς ἀπαισίους γέλωτος, ἡ Ἄννα ἐξηφανίσθη ἐν τῷ σκότει.

Ὁ Θωμᾶς ἔμεινε μόνος ἐν μέσῳ τῆς θουελλώδους ρυτῆδος μένεα πνέων ἐναντίον τῆς ἀτυχοῦς Ἄννης.

Οἱ κλώνοι τῶν μεγάλων δένδρων τοῦ δάσους ἐτρύλον, ἡ βροχὴ ἤρριξε νὰ πίπτει, τὰς ἀστραπὰς καὶ τρομερὰς βροντὰς διεδέχοντο ἀλλεπάλληλοι κραυγαῖοι κατατρομάζοντες τὸν νεαρὸν Θωμᾶν, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἐξάνεστησαν ἐναντίον αὐτοῦ.

Ὁ νέος Θωμᾶς ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς παρειᾶς του, ἥτις ἦτο καθημαγμένη, διότι εἰσέτι ἔρρεεν ἀρκετὸν αἷμα, ὅπερ ἠδῆκατε τὸν φόβον, ὃν ἐπέφερον ἡ θουελλώδης ρύξις. Ἐσχε μόνον τὸ θάρρος ἀπομακρυνόμενος νὰ εἴπῃ: «Τώρα εἰμι βέβαιος ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου πληγὴ δὲν ἐξηράνθη εἰσέτι. Ἐλπίζω ὅμως τοῦλάχιστον ἕως οὗ φθάσω εἰς τὸν οἶκόν μου νὰ ξηρανθῇ . . . Ἀλλὰ τί νὰ εἴπω πρὸς τὴν ἀγαπητὴν μου Σεραφίην ὅτε θὰ ἴδῃ ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου τὴν σφραγίδα, ἣν μοὶ ἀφῆκαν οἱ λεπτοὶ τῆς Ἄννης ὀδόντες, πρὸς θεοῦ τι νὰ εἴπω; οὐδὲν ψεῦδος μοὶ ἐπέρχεται τὴν στιγμήν ταύτην!»

Ἐντυχῶς ὅμως ὅτε ὁ νέος Θωμᾶς ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του δὲν ἠρωτήθη ὑπὸ τῆς ἀγαπητῆς του Σεραφίνης περὶ τῆς ἐπὶ τῆς παρειᾶς του σφραγίδος, διότι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Θωμᾶ ἡ κυρία Λαμπέρ ἐξηκολούθησε τὴν περιτῶν μῶν καὶ γαλῶν ἱστορίαν τῆς ὡς καὶ τὴν περὶ τῶν μάργων καὶ μαντῶν.

(Ἀχιλοῦθι)

Ο ΚΑΦΕΣ

(Ἴδε τεύχος Βον)

Ὁ Καφές ἀποκτᾶ ταχέως καὶ μετὰ μεγίστης εὐχειρίας ξένην ὄσμην, ὅποταν ἢ πλησίον ἐτέρων εὐδωμένων ὕλων, λ. χ. πεπέρεως, ἰνδοπεπέρεως, καπνοῦ κτλ. Ὁ καφές εἶναι κανονικὸς ἔσποταν ἢ ἀτελῶς ὁμογενὴς ὡς πρὸς τὸ μέγεθος, τὸν κύμαον, τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα. Τὸ χρῶμα τοῦ καφέ μεταβάλλεται ἀπὸ λευκὸν ὑποκίτρινον εἰς ξανθὸν ὑποπράσινον, τὰ συνήθη χρώματα τοῦ καφέ εἰσὶ τὸ λευκὸν ὑποκίτρινον, τὸ ξανθὸν ὑποπράσινον, τὸ κυανοῦν ὑποπράσινον καὶ τὸ φαιόν. Τὸ χρῶμα τοῦ καφέ δὲν εἶναι διαρκές καὶ ὁ χρόνος τροποποιεῖ ταχέως αὐτὰ, πρὸ πάντων τὰ πράσινα καὶ κυανὰ χρώματα μεταβάλλονται εἰς θερμὰ ἢ κίτρινα κατὰ τὴν θερμοκρασίαν, τὸ ὕδωρ καὶ ἡ ὕγρασία τροποποιοῦσιν ἐπίσης τὸ χρῶμα τοῦ καφέ.

Ἐμπορικῶς διαιρεῖται ὁ καφές εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας Κ α φ έ δ α ς Ρ ί ο καὶ Κ α λ ή ς γ ε ῦ σ ε ω ς.

Οἱ Καφέδες Ρίο περιλαμβάνουσι τοὺς καφέδας τῆς Βρασιλίας καὶ ἡ τῆς καλῆς γεύσεως τοῦς ἄλλων χωρῶν τῆς παραγωγῆς καὶ δύνανται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς καφέδας Ἀσίας, Ἀμερικῆς, Ἀφρικῆς καὶ Ὠκεανίας.

Ἡ φρίξις τοῦ καφέ ἀπαιτεῖ μεγάλην ἔξιν καὶ προσοχήν, πρέπει δὲ αὕτη νὰ διακρίπτηται ὅποταν ἢ μὲν ἐπιφάνεια τῶν κύμαων κατακτᾶ στίλβουσα, ἢ δὲ διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ πυρὸς ἀναπτυσσόμενη ὁσμὴ ὀλίγον εὐάρεστος.

Ἐκαστος κύμαος πρέπει νὰ ὑπόκειται εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν θερμότητος, ἥτις διαπερῶσα τοὺς κόκκους δὲν πρέπει νὰ ἀνθρακίσῃ αὐτοὺς, πρὸς τοῦτο δὲ μεταχειρίζονται κιλίνδρους περὶ τὸν αὐτῶν ἄξονα περιστρεφόμενους, ὁ καφές ὅποταν κατῆ γίνεται στρυποκιμρόζυθος καὶ παράγει γεῦσιν δυσάρεστον, ἀποσύρεται ἐκ τοῦ κιλίνδρου ὅποταν ἢ ἀρκετὰ πεφριγμένος καὶ χύεται ἐπὶ τινος ψυχροῦ σώματος, πέτρας ἢ μαρμαῦρου, διὰ νὰ

γίνηται ἡ ἀπόψησις ταχέως καὶ διὰ νὰ μὴ ἐξατμίζωνται τὰ στοιχεῖα, ἀπὸ ἀποτελοῦσι τὴν ἀξίαν ταύτης τῆς οὐσίας. Οἱ πεφριγμένοι κύμαοι πρέπει νὰ ἀλέθωνται μετὰ τελείαν ἀπόψηξιν ἐν περιπτώσει δὲ κατῆ ἢν διατηροῦσι τὴν θερμότητα δυσκολεύουσι τὴν κίνησιν τῆς στρόφιγγος τοῦ μύλου, πρέπει δὲ νὰ ἰετομασθῆ πάντοτε ἢ ἀκαιτουμένη δι' ἐκάστην κατανάλωσιν ποσότητος, διότι καφές συντετριμμένος ἐκ τῶν προτέρων χάνει ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος μέγα μέρος τῆς εὐωδίας αὐτοῦ. Εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς κοπανίζεται ἐντὸς μαρμαρίων ἰγδίων καὶ κατασυντρίβεται εἰς λεπτοτάτην κόκκιν. Οἱ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐν χρήσει μύλοι δίδουσι κόκκιν χονδράν.

Ὁ καφές νοθεύεται διὰ διαφόρων φυτῶν, τοιαῦτα δὲ εἰσὶ τὸ Κιχώριον, ὁ Βάλκας, ἡ Ἰσγίη, ὁ Θέριμος, ἡ Σίκκις, ὁ Βρωμος, οἱ Ἐρέβυθοι τῆς Ἰσπανίας, οἱ Κύκμοι, ὁ Ἀραβόσιτος, ὁ Σιτος, τὰ Κάστανα, ὁ Ράφκος, αἱ ρίζαι τοῦ Κυπάρου, τῆς Πτερίδος, τοῦ Κοκκινουλοῦ, τοῦ Σταφυλίνου, τοῦ Καρκτοῦ· ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τούτων τῶν φυτῶν ἠδυνήθη νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν καφῆν, οὐδεμίαν τῶν οὐσιῶν ἠδυνήθη νὰ ἀποκτήσῃ τὴν φρίξιν πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ καφέ, ἐστὶν τὸ Κιχώριον, οὗτινος σπουδαία κατανώσις γίνεται ἐν Ὀλλανδίᾳ, Βελγίῳ, Μεσημβριῆν Γαλλίᾳ, καὶ πρὸ πάντων ἐν Γερμανίᾳ.

Ἡ ἐγγυσις τοῦ Κιχωρίου εἶναι ὀλίγον πικρὰ καὶ δὲν ἔχει ποσῶς τὴν εὐάρεστον εὐωδίαν τῶν κόκκων τοῦ καθαροῦ καφέ.

Ἡ νόθευσις τοῦ καφέ γίνεται ἢ διὰ τινος τῶν φυτῶν τούτων ἢ διὰ προσθέσεως ποσότητος καφέ κακῆς ποιότητος εἰς καφέ καλῆς ποιότητος, ἐνίοτε δὲ διὰ μίγματος κιχωρίου, ξυλοκλάς, κριθῆς κτλ. Τινὲς τῶν λαθρεμπόρων ἐφρατάθησαν νὰ ἀλέθωσι μόνον τὸ κιχώριον εἰς κόκκους ὁμοιάζοντας τοῖς τοῦ καφέ. Πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς νοθεύσεως τοῦ ἀλεσμένου καφέ, πληροῦμεν ἀγγεῖον ὕδατος ἐνέτομον δραγμαίδας τινὰς τοῦ καφέ, ὃν ὑποπτευόμεθα, καὶ ἂν μὲν ὁ καφές εἶναι καθαρὸς μένει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἂν δὲ νοθευμένος μὲ κιχώριον, τὸ κιχώ-

ριον πίπτει εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ἀγγείου καὶ κινεῖται τὸ ὕδωρ.

Ἡ νόθευσις τοῦ ἀλεσμένου καφέ μὲ πεφριγμένους σπόρους δημητριακῶν κερπῶν, μὲ βλαβένους ἢ μὲ ὕλας λοβοφόρους περιεχοῦσας ἄμιλον ἀναγνωρίζεται εἰς τὴν διὰ διηλισμένου ὕδατος ἐγγυσιν, ἥτις ἀποχωρίζεται ἐκ τῆς υποστάθμης μένει θολερὰ ἂν ὁ καφές εἶναι νοθευμένος, ἄλλως τε τὸ παραχθὲν ὕδωρ εἶναι διαυγές.

Ὁ καφές εἶναι τονικὸς, ἐρεθιστικὸς, διεγείρει τὸν ἐγκέφαλον χωρὶς νὰ τὸν παρωζύνῃ, ὡς τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ, εὐκολύνει τὴν χώνευσιν ἐπισπεύδει τὰς λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου, ἐπιτρέπει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, προπαρκευάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς εὐθυμίαν, αὐξάνει τὴν αἰσθητικότητα καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ νου, καθίστησι τὴν μὲν φαντασίαν γονιμότεραν, τὰς δὲ διανοητικὰς δυνάμεις ζωηρότερας, διώκει τὸν ὕπνον, ὁ πίνων πολλὰς φάλας καφέ ἔχει ὀλιγωτέραν τροφῆς ἀνάγκην· ὁ καφές ἀρμόζει μᾶλλον τὸ πρωτὶ παρὰ μετὰ τὸ γεῦμα καὶ τὸ ἐσπέρας. Εἰς τοὺς πολυσάρκους παρὰ εἰς τοὺς νευρικούς, εἶναι λίαν κατάλληλος, εἰς τοὺς ἐργαζομένου κατὰ τὰς ἐπιθινὰς ὥρας, ἐνίοτε χρῆσις αὐτοῦ γίνεται εἰς τὴν θεραπευτικὴν, πρὸς καταπράνυσιν τῶν κεφαλαλγῶν, θεωρεῖται ὡς φάρμακον ἐναντίον τοῦ πυρετοῦ· κατὰ τὸν ἱατρὸν Γρίνδελ, ὅστις ἐπιτυχεστάτην χρῆσιν τοῦ καφέ ἐποιήσατο ἐν Ρωσίᾳ πρὸς καταπολέμησιν τῆς θέρμης.

ΓΝΩΜΙΚΑ

¶ Δύο τινὰ δὲν δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν ἀσκαρδαμυκτὶ, τὸν ἥλιον καὶ τὸν θάνατον.

Μία δίκη γεννᾷ ἑκατόν· κάλλιον κακὸς συμβιβασμὸς παρὰ καλὴ ἀπόφασις.

Ἡ κακὴ πληγὴ θεραπεύεται, τὸ κακὸν ὄνομα θανατῶνει.

Ὁ φιλάργυρος δίδει πλείοτερα ἀπὸ τὸν γυμνόν.

Θέλεις νὰ μάθῃς πόσον ἀξίζει ἐν τάλληρον, ζήτησέ το δανεικόν.

Ὅστις ἀγοράζει τὰ περιττὰ θὰ πωλήσῃ τὰ ἀναγκαστὰ.

Εἰς ὅποιον ὁ Θεὸς δὲν δίδει τέχνα, ὁ διάβολος δίδει ἀνεψίους.

Μυρὸς σιωπῶν σοφὸς φαίνεται.

Τίμα τὸν καλὸν νὰ σὲ τιμήσῃ, τίμα τὸν κακὸν νὰ μὴ σὲ ἀτιμάσῃ.

Ἐσο περιποιητικὸς καὶ γλυκὺς· ὅποιος δὲν ἔχει μέλι εἰς τὴν χύτραν, ἄς ἔχη εἰς τὸ στόμα.

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ὅτι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ μεγαλοφυΐα δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην λαμπρῶν αἰθουσῶν καὶ δωμάτων πλουσιῶν, ὅπως ἀναπτυχθῶσι, γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ὅτι οἱ πλείστοι τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τῶν κατὰ καιρῶν ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ἀναφανέντων ἦσαν τὸ κατ' ἀρχὰς πένητες.

Τινὰ παραδείγματα ἀρκοῦσι πρὸς τοῦτο. — Ὁ μέγας Σίνης νομοθέτης Κομοφούσιος ὑπῆρξεν ἐργάτης καὶ γεωργός. — Ὁ Ρωμαῖος Κικινάτος ἐπίσης. — Ὁ περίπυστος Πάπας Εὐλόγιος ΙΒ' ἦν υἱὸς καμινέως. — Ὁ Πάπας Σίξτος Ε' ἦν ποιμὴν. Ὁ διάσημος Μαζανιέλλος ἀλιεύς. — Ὁ μέγας Φραγκλῆνος στοιχειοθέτης. — Ὁ Κρόμβελλ ζυθοπώλης. — Ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς Μεταστάσιος ποιμὴν. — Ὁ φυσιογράφος Λιναῖος σανδαλοποιός. Ὁ στρατηγὸς τοῦ Ναπολέοντος Βεναρδῶττος, ὁ μετέπειτα βασιλεὺς τῆς Σουηδίας, ἦν φλεβοτόμος. — Ὁ διάσημος Ἀγγλὸς ρήτωρ καὶ βουλευτὴς Κόδδων ἦν ποιμὴν προβάτων. — Ὁ ἑνδοξὸς πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς Λίγκολν, υἱὸς πτωχοῦ χωρικοῦ, ἦν κατ' ἀρχὰς ξυλουργὸς καὶ ναύτης. Ὁ Ἰσπανὸς στρατηγὸς Ἐσπαρτήρος νεωκόρος. Ὁ Γαμβέτας υἱὸς παντοπώλου κ τ λ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ (*)

ΕΠΙ ΤΩ ΛΩΡΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΗΣ ΠΟΥΚΚΛΑΥΤΟΥ
ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΔΟΣ ΕΛΕΝΗΣ Α. ΣΧΟΙΝΑ

Ἐνῶ ἀκόμα τῆς ἀγῆς, ἀντέλλον τὰ φῶτα,
τὸ ἀηδόνι στὰ κλαδιά ἀντὶ τὰ κελαδήση
ἀντὶ ν' ἀρχίσῃ εὐμορφα νὰ τραγουδῇ ὅσ' ἀν πρώτα,
τραγοῦδι λύπης ἀρχίσε γιὰ τὰ μυρολογήση.

Δὲν εἶν' τ' ἀγέρι τῆς αἰγῆς ὅσ' ἀν πρώτα μυρωμένο
ὅσ' ἀν πρώτα ὅπου πότιζε μὲ δρόσο τὰ λουλούδια
Φυσᾷ ὅσ' ἀν νάταν φύσημα βορῶ, φαρμακεμένο
καὶ σιωπαίνουν τὰ πουλιά ποῦ ψάλλουνε τραγοῦ-
[διμ]

Χέρι σκληρὸ καὶ ἄπορο φαρμακεμένο χέρι
ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς ζωῆς ἀπέκοψ' ἕνα ρόδο
Ἐνα λουλούδι εὐμορφοῦ ἀχ! πάγει μὲ τ' ἀγέρι...
Ἦσαν γεμάτ' ἀπὸ δροσιά, χαριτωμένο δῶρο.

(*) Ἡ διεύθυνσις τοῦ «ΛΟΓΙΟΥ ΕΡΜΟΥ» ἀπεροῦ τὸ ἀνωτέρω ποίημα τῇ ἀπαρηγορητῶ οικογενείᾳ Α. Σχοινᾶ. Πινηθέν ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ κ. Ἡλ. Ραπταπούλου.

Εἰς τῆς ζωῆς τὰ θέλητρα ἀκόμα πρὶν ἀνθίσῃ
Ἐνῶ τὸ μέλλον ἐμπλεον χαρᾶς κ' εὐδαιμονίας
ἠνολγετο, ἡ Μοῖρά του ἀντὶ τὰ τὸ ποτίση
μὲ δρόσο, τὸ ἐπότισε ποτήρι τῆς πικρίας.

Οἱμοὶ! ποῦ ρόδο εἴησε πλειότερον πρώτας;
᾿Ω! τίς παρέμειν' εὐτυχῆς ἐν τῇ ζωῇ μας ταύτῃ!
δὲν εἶν' ὁ βίος βάσανος πρωτοῦν δυστυχίας;
κερὶ ποῦ σβύνει ἔξαφνα καὶ λρόν' ἐνῶ ἀνάπτει;

Ἐννέα μόλις καιδεκα τοῦ ἔαρος τὰ ἀρθῇ
τὴν νεαρὰν ἐστόλιζον παρθενικῆν τῆς κόμην
᾿Ότε σὲ φύσημα βορῶ ὡς ρόδον ἐμαράνθη,
κ' ἡ Μοῖρα, φεθ! ἀφῆρασεν ὦ! πρόωρα τὴν κό-
[ρη].

Ψεύδη τὰ πάντα, δειρον! τὰ πάντα ματαιότης!
ψεύδη τὸ πένθος, ἡ χαρά, ὁ κόσμος δ, τι κρύπτει.
Μὰ ματαιότης κοσμικῆ κί' ἡ μάγισσα νεότης,
ἀλήθεια μόνη, ὁ θνητὸς στὸ χῶμα διτ πῖπτει.

᾿Ω! πόσον εἶναι μυστικῆ ἡ τῆς ζωῆς μας βιβλος!
δὲν ἠμπορεῖ τις εἰς αὐτὴν μιαν γραμμὴν νὰ εὕρῃ,
μιαν στιγμὴν ἀβάσκατον, ἦν νὰ διέλθ' εὐθύμως
ἀλλ' αἰθνης, οἱμοὶ! σβέννεται, ὡς σβέννυτ' ἐν ἀ-
[στέρι].

Ἦσαν τὰ ἔτη νεαρὰ τοῦ βίου σου ΕΛΕΝΗ
σ' ἐκόσμει τὸ περικαλλὲς τῆς εἰμαθείας στέμμα
Ἦσο ὡς ρόδον πρωϊνόν, ἀκτίς χαριτωμένη,
τὸ πρόσωπόν σου ἔστειφεν, ἀγῆς παρθένου βλέμ-
[μα].

Πλὴν, ἀν, ὦ κόρη νεαρὰ! ἐπὶ τοῦ μνήματός σου
σποιδῆ δακρῶν ἀληγτος, αἰεποτε θὰ βρέχῃ
εἰς τὰς καρδίας θέλεις ζῆ ἐδῶ τῶν ποθητῶν σου
καὶ τ' δρομά σου πάντοτε ἀθάνατον θὰ τρέχῃ!

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΟΣ

Μιά κόρη νόστιμη μικρή, της μάνας
[της καμάρι
περιπατούσε μιά φορά
μέσα σὲ κήπο μὲ χαρὰ
γεμάτη κι' ἀπὸ χάρη.

Κ' ἐνῶ νὰ πιάση ἔτρεχε ποῦ πίσω σ'
[τὰ λουλούδια
εἶχε καθίσει ὑψηλὰ
καὶ ἔβλεπε στὰ χαμηλὰ
μὲ ἀσπρη πεταλούδα

Εἶδε λουλούδι κίτρινο χλωμὸ καὶ
[μαραμένο
πεσμένο ἦταν κατὰ γῆς
καὶ κύψασα μετὰ στοργῆς
τὸ ᾤρηε τὸ καυμένο

Κι' ἀφοῦ ἀπὸ φιλήματα τὸ χόρτασεν,
[ἐν δάκρυ
ἰστάλαξεν ἄχ! σιγαλὸ
σ' τὸ μάγουλό της τ' ἀπαλὸ
ἀπ' τοῦ ματιοῦ τὴν ἄκρη.

Τὸ δάκρυ ἀπ' τὸ μάγουλο ἰστάλαξεν
[ἐπάνω
εἰς τὸ λουλούδι τὸ χλωμὸ
κι' αὐτὸ μὲ ἦθος θλιβερὸ
ἐκύταξε στὰ ἄνω.

Καὶ εἶπε μὲ παράπονο, — «Λουλοῦ-
[δι μαραμένο!
ποῦ πάγ' ἢ τόση σου χαρὰ
τὰ κάλλη σου τὰ δροσερὰ
τί ἔγειναν καυμένο;

Καὶ χθὲς ἀκόμα πέρασα, πλὴν σὸ μὲ
[μὴ χάρη
ἐφαίρεσο, τ' ἴλαμπερὸ
μέσα εἰς ἄλλο δροσερὸ!
ὥσ' ἀν μαργαριτάρη!

Εὐθὺς τὸ χλωμολούλουδο τὸ πρόσω-
[πὸ του στρέφει
καὶ λέγει — «Πάντα κρυερός
ὁ θάνατος ὁ ἰσχυρός
τὸν βλοῦν μας θὰ στέφει!

Ἴδου κ' ἐγὼ χαρούμενο ὡς τώρα ἐ-
[περοῦσα...
Ἄλλ' ἔξαφρα μὴ μισαρὰ
ἄχ! χεῖρα, ἄποιο, σκληρὰ
μὲ κόπτ' ἐνῶ γελοῦσα...

Καὶ μετ' ὀλίγον ἄψυχο τὰ φύλλα
[μου θ' ἀπλώσω
παιχνίδι θάμαι τοῦ βορῆ
στὴν μαύρη μου αὐτὴ καρδίᾳ
τὸν θάνατον θὰ δώσω!

Καὶ σὸ κοριτζί μου καλὸ, της μάνας
σου τὸ ἔρα
θάλθη καρδὸς ποῦ θὰ γεγῆς
χλωμὸ καὶ σὸ θὰ μαραθῆς
σ' ἀν τ' ἄνθη τὰ καυμένα!

Καὶ πρὶν φουσίση ὁ βορῆς, ὦ! ἐρα-
[σμῖα, κόρη
στὰ ρεῖάτ' αὐτὰ σου μὲ χαρὰ
—μὴ φαίρεσαι ποτὲ σκληρὰ!—
καὶ μὲ καλὸ προχώρει!...

ΗΛΙΑΣ ΧΡ. ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς ἡ ἐν ταῖς
Ἠνωμέναις Πολιτείαις χρήσις τοῦ τηλεφώνου ἐ-
στὶ μᾶλλον διαδεδομένη.

Οἱ Ἀμερικανοὶ μὴ εὐχαριστούμενοι νὰ ποι-
ῶνται χρήσιν αὐτοῦ διὰ μεγάλων ἀποστάσεων
ἀνταποκρίσεις μεταχειρίζονται αὐτὸ προσέτι ὡς
μέσον ἐσωτερικῆς συγκοινωνίας ἐπιτυχόντες ὡς
πρὸς τοῦτο ἄριστα. Οὕτως ἐν ταῖς πλείσταις ἰ-
διοκτησίαις τῶν πέριξ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐκάστη
ὁκία συνδέεται διὰ τηλεφωνικῶν συρμάτων με-
τὰ τῶν ἱπποστασιῶν καὶ οἰκημάτων τῶν ὑπηρε-
τῶν, πρὸς δὲ μετὰ τῶν διαφόρων διαμερισμά-
των ὅτε ἡ ἰδιοκτησία συνσταται ἐκ πλείονων
οἰκοδομῶν. Τηλεφωνικὰ συσκευαῖα τετοιοθετημέ-
μένα εἰς τὰ κυριώτερα τῆς κατοικίας μέρη ἐπιτρέ-
πουν τοῖς οἰκοδεσπόταις καὶ τοῖς ξένοις αὐτῶν
νὰ συγκοινωνῶσι μετ' ἀλλήλων ἢ νὰ μεταβιβά-
ζωσι τὰς διαταγὰς αὐτῶν.

Τὸ σύστημα τοῦτο τῆς συγκοινωνίας ὑφίστα-
ται ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἐχόντων σπουδαίτη-
τά τινα μέρεσιν. Ἐν Γαλλίᾳ μέγας ἀριθμὸς τοι-
ούτων ἐγκαταστάσεων μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας
εἰγένετο ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐταιρίας τῶν τηλεφώ-
νων, σχηματισθῆς εἰδικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν
τοῦτον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «τ η λ ε φ ω ν α καὶ
μ ι κ ρ φ ω ν α ο ἰ κ ι α κ ε» σειρὰν συ-
σκευῶν ἐντέχνως κατεσκευασμένων, ὧν αἱ μορ-
φαὶ καὶ αἱ ποικίλαι διαστάσεις ἀνταποκρίνονται
εἰς ἀπάσας τὰς οἰκιακὰς ἀνάγκας. Ἡ τιμὴ τῶν
ἐγκαταστάσεων τούτων εἶναι ἀναφορικῶς μικρὰ-
δυνατὸν ἄλλως, τε νὰ βεβαιωθῆ τις ἐκ τῶν προ-
τέρων ἐξαιτούμενος ἐκ τῆς τηλεφωνικῆς ἑταιρί-
ας πληροφορίας ἀποστελλομένους ἐν φυλλαδίῳ
δωρεάν.

ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΑΝΘΩΝ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

Ἐσφαλμένως νομίζεται ὅτι τὰ ἄνθη εἰσὶ μὲ-
νον ἀντικείμενον διακοσμίσεως καὶ οὐδεμίαν ἄλ-

λην ἀξίαν ἔχουσι. Καὶ ὅμως ἡ ἐμπορικὴ καὶ οἰ-
κονομικὴ αὐτῶν χρήσις εἶναι ποικίλη. Ἐν Γαλ-
λίᾳ ἐκτάσεις πολλῶν στρεμμάτων παρέχουσι
πρόσδοκον 400 φράγκων κατὰ στρέμμα. Οἱ ἀρ-
τοποιοὶ Ἀτκινσων καὶ Ρίμελς ἐν Ἀγγλίᾳ πολ-
λὰς χιλιάδας λιρῶν πραγματοποιοῦσιν ἐκ τῆς
χρήσεως τῶν ἄνθων. Τὰ ἄνθη κυρίως τὰ ἔχον-
τα ἐμπορικὴν ἀξίαν εἰσὶ τὰ ρόδα, τὰ ἴα, τὸ
ἄνθος τῆς πορτοκαλλίας, τὸ σαφράνιον, τὸ ἰασμ-
νιον, ἡ λεβάντα, ἡ χαμομηλι κ.τ.λ. Ἐκ τού-
των τὰ πλείστα εἰσιν ὠφέλιμα διὰ τὸ ἀρωμα-
τῶν ἐξ αὐτῶν ἐξαγόμενον, ἕτερα διὰ τὰς ἐν αὐ-
τοῖς βαφαῖς, ἄλλα διὰ τὰς ἰατρικὰς αὐτῶν ἰδι-
ότητας. Ἀπέραντοι ἐκτάσεις ἀμεινωμένοι εἰς
τὴν καλλιέργειαν τῶν ρόδων εὐρηνται ἐν Γαλ-
λίᾳ τῶν Ἰνδιῶν, ἐν Σχισσὶ τῆς Καζμῆς, ἐν
Ἀδριανουπόλει τῆς Τουρκίας καὶ ἐν Καίρῳ τῆς
Αἰγύπτου. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ροδοστόγματος
ἀνέρχεται εἰς τρεῖς ἑκατονταετηρίδας. Λέγεται
ὅτι παγκήπισσά της τῆς Μογγολίας Νούρ Διέ-
χαν κελουμένη, τὸ ἀνεκάλυψε καὶ ἔλαβεν ἀμει-
νὴν πολύτιμον περιδέραιον παρὰ τοῦ βασιλέως.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐν μέσῳ βαθείας νυκτὸς χωρικός τις ἀφυπνί-
ζεται ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ ἐκφωνήσεως: — Ἄ-
ναψε, ἄνδρα μου, ὀλίγον τὸν λύχον, διότι θὰ
σκάσω. — Καὶ τάχα χωρὶς λύχον δὲν ἴμορεῖς
νὰ σκάσῃς; λέγει μετὰ θυμοῦ ὁ ἀφυπνισθείς.

* *

— Σὰς προσφέρονται, μενεξὲς καὶ τριαντα-
φυλλὰ, (ἔλεγον ποτὲ πρὸς νέον δύο νεάνιδες πε-
ριδιαβάζουσαι ἐν τινὶ κήπῳ καὶ κρατοῦσαι ἐκά-
στη ἀνὰ ἐν τούτων) ἐκλέξατε, τί ἀγαπᾶτε;
τριάνταφυλλὰ (ἀπεκρίθη ὁ νέος).

* *

— Βγάλετε τὴν γλωσσάν σας, παρακαλῶ,
ὀλίγον ἔξω, (ἔλεγεν ἰατρός τις πρὸς ἀσθενούσαν
νῆαν) ὀλίγον ἀκόμη, παρὰ ἔξω, ἀκόμη ὀλίγον,
ἔξω. Τότε ἡ ἀσθενὴς μὴ ἀνθίσασα πλέον ἀνέ-

κραζει:—Και τί νομίζεται, ιατρά, ὅτι ἡ γλῶσσα
τῆς γυναικὸς δὲν ἔχει τέλος ;

* *

Δύο κύριοι καθήμενοι ἐφ' ἀμάξης και διοικοῦντες
οἱ ἴδιοι τοὺς ἵππους των και εἰς ἔσχατον βαθ-
μὸν φλεγματικοὶ, ἀντιμετωπισθέντες ἐν τινι στε-
νωπᾷ ὁδῷ, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν καταδέχετο νὰ
τραβίξῃ τοὺς ἵππους και ἀνοίξῃ ὁδὸν διὰ τὸν ἔ-
τερον, παρὰ περιέμενον· τέλος ὁ εἷς ἐξάγει τοῦ
κάλπου του ἐφημερίδα και ἤρξατο ἀναγινώσκων.
Ὁ ἕτερος βλέπων τοῦτο τοῦ λέγει μὲ ἀδιαφο-
ρίαν:— παρακαλῶ, κύριε, ἀφοῦ τὴν ἀναγνώσητε
νὰ τὴν δώσητε και εἰς ἐμέ.

* *

Νέος τις ἐργάτης, εἰσερχόμενος εἰς τὴν ὑπη-
ρεσίαν βιομηχανικοῦ πινος καταστήματος.—Ἐ-
γὼ (λέγει τῷ ἐπιστάτῃ ἀπαριθμῶν τὰ προσόντα
του), ἔχω και τοῦτο τὸ καλὸν, ὅτι δὲν κουράζο-
μαι ποτέ. Μετ' ὀλίγον ὁ ἐπιστάτης ἐπιθεωρῶν
τοὺς ἐργαζομένους, εὕρισκει τὸν νέηλον ἐργάτην
μακαρίως ἀναπαυόμενον. — Μπᾶ ! (τῷ λέγει μετ'
ἐκπλήξεως), σὺ εἶσαι ποῦ δὲν κουράζεσαι ποτέ;
— Μπᾶ εἶπε, ἴσα, ἴσα, δὲν κουράζομαι ποτέ, (ἀ-
παντᾷ ἀμέσως ἐκεῖνος), διότι μόλις νιώσω ποῦ
θὰ κουρασθῶ κάθωμαι και ἀναπαύομαι.

* *

Τελομένον ποτέ γάμου ἐν τινι χωρίῳ τῆς Ἑλ-
λάδος, παρετηρήθη ὅτι ὁ ἱερεὺς παρέτρεξεν ὀλό-
κληρην σελίδα ἐκ τῶν ἀναγινωσκομένων εὐχῶν.

— Γιατί παπᾶ μου δὲν τὸ διαβάξεις, αὐτὸ
τὸ φύλλο, ἠρώτησέ τις.

— Ἄμ' εἶναι γεμάτο κεριὰ παιδί μου, και
δὲν τὰ θγάξω.

Και ὁ ἀφελὴς χωρικὸς ἱερεὺς ἐξηκολούθησε τὸ
μυστήριον.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΣΤ'.

—ο—

Τοῦ γάμου ἐγὼ ἴμαι τὸ κύριον μέρος,
διότι ἂν λείψω τὸ πᾶν ἀρανίζω·
τὴν νύμφην δὲν θέλω,
ἐνῷ τοῦ γαμβροῦ τὸ κεφάλι στολίζω.
Νεότητα φεύγων, τοὺς γέροντας στέργω,
ς' τὸ χῶμα δὲν εἶμαι, τῆς γῆς ὁμως ἀρ-
[χω,

δὲν θέλω τὸ σκότος
ἐνῷ ς' τὴν αὐγὴν και τὸ φέγγος ὑπάρ-
[χω.

Μακρὰν τῶν δακρῶν, τοὺς γέλωτας θέ-
[λω.

Ἐχθαίρω τὰς μύδας, ταντέλλας και χάν-
[δρας,

Φιλῶ τὰς γυναῖκας
Ἐνῷ τὰς παρθένους μισῶ και τοὺς ἀν-
[δρας.

Μ' αὐτὰ τὰ προσόντα ἐλπίζω νὰ μ' εὕρῃς
ἂν ὄχι· λυποῦμαι μεγάλως, ὦ φῶς μου·
πλὴν μάθε πρὸς τούτοις.

ὅτ' αἰνίγμα εἶμαι, κ' ὑπάρχω ἐντὸς μου.

I. M. ΤΖΑΤΡΑΣ.

ΓΡΙΦΟΣ Ε'.

